

نہیں خوف کینا ہو نہ ہنسی نہ اندک بھونچ اس گدو گدو
 بیخون لہرتے میر دیول دیکھی کوئی سینا تے رنہ مار دے
 کا بہن گہارا ڈاگہر دسین تینون خوف نہ قیسا ردا نی
 میری پیر لون رب توفیق دتی اودہ تان خاص فقی جہر دے
 تینون ذرہ شعور تی عقل ماچیں پیر اجاڑنا سال دگاڑا
 ہیر گھسیا ایہ چو کہا ہو نہ ہمن فقیر نون مارنا کے
 جیہڑی کن پڑا خیر مہرے بھلا اوہنا ڈا پڑنا سال مارنا
 میری بوہی تی فقر کیون مار لوئی وسد گہر انون چا دگا
 جیہڑی گہر لڈیاں چا پڑنا سال میں کھر چکے ایسچا دگا
 گھر میرے میں نال کو نہ چا یو ایہون کو گری تہ لجاو دگا
 جی ہو فقیر دی نال جگر میں ایس حسد اٹان کیا دگا
 جہنا صرف اندر آسے اوہنا جہانوں فقیر دگا
 بھلا اہلی آمدنی نیک پکا جدی پتو تی پڑہن نماز دتی
 مذہبی ہوہی تے چوہی ڈوہی اس جے تیک عشق تہن دے
 وچ پدیاں آچا ہسوی اٹھت بنا کی ساز دے
 ایس قدر دینا لکی ویر چا یو اودہل جا دسین تر نہننا
 تیری کو آرون خور سینا کرسی ایس جگید اکو نہ کہننا
 تیری جہنا میں لکھ پڑیاں تی اوڈا پیا میں لکھ دیتے
 حمایت دیکھو تیری لت مار ہوتا داناں وچ ہوتیا
 ایت ملنگ میں مست ایدوں بکے تے گزنی جو ہتیا
 ایت فقیر نہ چیر کوئی کوئی بدافس مل پیا نے

ہو نہ ہمن وٹا مرشد نجیاسی بڑی قیمت لکھ ہر دے
 وارشاہ تی کرکھا اودا دیکھو جگر لون مول نہ مار دے
 جیہن کہا غصہ کہاں پیر ماٹن تر ت کل تساوہی سدا
 پریشان حیران پشیمان ہو یا ایہ وعدہ پروردگار دے
 بی پروہیاں ویدیاں دیکھدے شجہنا رعاخصی دے
 جہناں اک وعدہ آسے انہاں فقر انڈیاں کہاں کے
 ہنوزی گد اڈا دگا کر کے سوری کمون چا دگاڑا کے
 جیہڑی عشق گھسیاں جے اوہناں بوٹیاں سال فرسار دگا
 لڑی نال باری آپ کوڑی سوئی پڑی تیا نون دگا کے
 صوبت قدری دیکھی ہر کڑ و جگر اوسد نال ہر لافا کی
 بول ہکا ہڈا ہونسن جو ہریدی مرثومش ذرات کر دگا
 وارشاہ ایہ حرص عیاں دتی اورک لین جہانوں پاو دگا
 گھر بابیر اسین کن کوئی جا پی لڈی گرون جہاں ایسے
 سانوں خاطر تے نہ لادنی میں دیکھو گیتی نہ ہتیا
 وارشاہ جوانیدی عمر گزری جے طبع نہ حرص تہن دتی
 ہو نہ ہمن فقیر انون کار این گے ریدی لکھی دتیا
 نال چو ہریدی کہتری گھلنگ وارشاہ فرماکے ہتیا
 تینون سدہ کامل لے غوث دتی ہونک دسی ہونک
 ساوڑی کو نہ تیر نون نہیں باوچر بیا نون ہر لڈی
 وارشاہ میان نال چو بکا لنگ سیکھی چوہر ان کو نہ تیا
 ماری جان ہیری اوچر جان پاڈہ لندید اکو جاسی

بہت آبی گورہ نون یاد کرد است و منون عرض سنایست
 ترنگ تہ کیتی فقیر کر پادشاہیان ست دیو سیانی
 پیر کٹر فیردی کرس منہ نہیں البیدی آہنی جاسیانے
 کی مرانگی میں کے ایس مان کے بہابی تہ مرانیان
 چاک لیک لانی منون ملی پہا گان پھیا ان گھنٹیا
 سینا ہر نیال جو گاہ کیتا کوئی بڑا گھنٹہ بویان
 جیہی چوچی تہ بویان لانی تیری چو نون پی کہیا
 سر اسید اوڈہ کی تہ تیر ایسی ہونہ دینال لایان
 گھنٹیاں تہ مرانیان گھنٹیاں پھر کے گھرون گھنٹیاں
 خون بہیڈی پندر جی رلیون اوڑ جی چہاں جگسار
 تیری بہائی دی ہین لون کہن جو ہنٹ لانی منون کو چو کا
 منون چہنٹکی تہ نون کی سید اکہ کواری باوکیہا اکہا
 پیرن کیر ہنکار دی نال تہ تیری نالکریاں کچھ ہلک سا
 کچل بوجھا گھت بنال لکان تہ کٹلان دل بناونی این
 اتی عاشقاننوں دکھانوں این نت ہنڈ پوچھ چہنٹکا وین
 ہنڈی گلے پائی خالی خونی راہ جانڈی گمر بہاونی این
 ل وٹا لو ہنڈا سر ہنڈی بادل اپٹ ہنڈاونی این
 لون لیس تہ ویس نادنی این لیس فیروان تہ گھنٹاونی این
 ہنڈی لاہتہن ہنڈی زیور سوین مرقد شاہ گوانی این
 سردارین جو ہنڈی مرقد دی خاطر تہ کینون لیس وین
 برسی بے نامیان کہت تہن جی لون انہون چہنٹکا

احمد شاہ ازہیب تہن ان پور کہتہ رب الینون سجانی
 سکند شاہ جان فیردی پیر کٹری قلعہ درہ فاع کر شانی
 وارشاہ کس سید بڑا کیتا جا گوراند پچھو ماسیدانے
 ان امین جی گھرون گھنٹیاں منون تہ مراد بوج ہنڈیاں
 رودون مارنہ امین بہائی آوندی تہن منون خود بخود کھانیا
 اونی مارنہ تون تہ میٹہ جوکی ایسا گھری چا چہاں
 تیری طعنیان بویان لانی تہ تیر مرنگ لانی کہیاں
 رکھہ پیر تون اپنی جمع خاطر تیری رت تون ہنٹ لکان
 وارشاہ ہنٹ لکان لکان تیری لنگ بہہ جو کر لکان
 ہنٹ لکان جو اندی مل جہت وچن کیک کٹنی چچہ اکھنڈا
 میری ہنٹ لکان لکان اوڈی تہن لکان لکان لکان لکان
 سون کہوکی تیر مان بنڈیا منون کران ل پیر اندی چہاں
 وارشاہ پناہ سنگ رکھ لکان نکلے چو گھنٹیاں اشو بہاں
 یو مان پٹیاں ہک پٹا زلفان چہنٹکا رنگ بساں
 باکی ہنڈی چولی باقیہی اتی فیروان لکان لکان
 گھنٹیاں نخر مینال پیر لکان لکان لکان لکان لکان
 تیر جوڑا پائی پٹ والا کو نجان کہتے لاوندی این
 مال حسن گمانی پٹیاں ہکے جو پیردی ہین سداون
 پیرن مال جوادی کر چاؤر لاڈ مال چہنٹکا وٹنے این
 دیکھہ ہونامک چرناونی این مٹی پٹیاں لکان لکان
 ساڈی جن مہر شہیدانہی ساون چہنٹکی نظر اندی

بادشاه دی ان ہو چنگ بکی سا کو چو پھول بیاد
 چونک پائی کتر قہر و لاوتون ان یارون پی دکھاو
 قینون ہتہ نہ اوسی کو میری جیہاں سستی تے چنیا لاو
 سنی جو گیدی مارکی سنجو کدھون جینڈان چاڈران دکھاو
 تیرا یاد آیا اسان ہسکا اتی ہور کی مہنوں لکھاو
 تیرنیاں جو کرانگی ملک یچی جے جے لوتیاں لاو فی مین
 بھلا کواری سناک کیون لاو فی این جی ہو ہیکہ کیون سناک
 اکی دس نان کہوہ وچ پانچین سرکا کنگون لوتیاں لاو فی مین
 ایڈی لکھنیاں کنون کل کرین سیکندال کچا پڑا و فی این
 سہتہ مال نڈی اوہ پچھل جینڈنیاں چہرندیاں چاڈران
 کہ پھلپھلایاں توڑ کی کہت ہو یاں دناہ لیونی سہی ساو
 اندرون پنڈن ہیر کا کیتی کیون مار یو جی کڈا ولینون
 گہری گہری نالون کوار کینا اینون کچیا سی اس لاڈلینون
 دو مان ٹٹ لٹوڑی لی مہلی کاری یچی مہلی مہنیاں
 جٹ مامہ نیاں پھیریاں مہنیاں مہنیاں مال ڈنیاں
 راجھا کھاگی پار پھر گرم ہو یا مار و مار یا ہوت غمور دی
 کبر نہکی ہیرون یا دیکتا لاہتا پنا ملک حضور دی سنے
 جدون نال ٹکور دی گرم ہو یا لاناں چہڈیا اتھوڑو
 اونہاں مارو یا راو لی نون چھست پھو یاں لایان سو
 نالی توہ جھوڑ کی پکڑتوں دو نوین ہر دیو چہر ہونیاں
 کتی لک ٹکور تی پکڑتوں دو نوین باڈر نوک نچا ہونو

مال جو گیدی تونان لگین لگین مخریاں نال پھر او
 اکین پھر مٹکا و فی این موندہ بانڈنیاں پھر او
 تیرا کم نہ کوئی دکھارائی اینون جو گیدی تنگ ہونا فی این
 سبے رستی پڑتی پڑتوں اینون سچیاں پی جکا و فی این
 دیکھو جو گینون مار کدھیر کدھون کوین مہنوں ان چو پڑو
 ایس گلچون تہ چاہنا کی وارشاہ تی چنیاں لاو فی این
 بھلا جو گینون پی پھر ماو فی این تے جیدہ کیون پی لکھاو
 کانی جو گینون گت پڑا و فی این تے تنگ گوڈی ہونو
 وارشاہ دینال اوہ عباہ اڈل کیناں پچھا تان پانچو
 گردان ہو یاں تنگ جو گندا دی ڈناہ گہتیونے اوس و فی این
 اندو واڑ کی ہیرون مار گندا باہر کیونی لڈا و لی نون
 اونہاں کنگٹ مار تباہ کیتا جوین لکھ کٹی چاڈلینون
 وارشاہ میان نال مہلی نڈی تہندہ گہتیونی اوس و فی این
 محل جٹ کیتا سستی راو لی تے پاسی ہونو نال کو ہنیاں
 وارث نوب سچیاں نال یا جوین ابو ہند وچ چو پناں
 دیکھو پھر پھریاں خیم لاری اوس فرشتہ بیت العمور دی لے
 ڈیر انجشی و مار کے لٹ لیتا فتم پائی پھان قصور دی
 وارشاہ جان اندون گرم ہو یا دتا و کھراکھا و صور
 گمنان پکلی مار خراب کردا موراں ہنکے لال کرایاں سو
 کہوہ چوڈیاں گلان تے مار ہڈان سوتی گرتے لانچا یاں
 جیہا چہر قلندر ان گبول موندی سٹو لکی خوب یاں

جنتان کر ہی باز آوی نامین من جو گیتوں لین لوئیاں سو
اونہاں چہندیاں حال ہو کہ کیتی چہست شہندیاں اُنیں
اونہاں مارکی دہکے رکھدے گہرون کدھکے ناک چڑھا گیا
وانک شکران آئی گرد ہوئیاں فتح پاکی قلعہ چہد اُگیاں
باز توڑکی تاینیوں لایہیونی معشوقی دیدہاں گیاں
اکی دیر سی توان فرہور ہو یا دیکھ بہر کدیتی بہر کا گیاں
صوبہ دا تغیر کر کدھ چہندیاں بد اوج گینوں واعظ گیاں
جوگی مست حیران ہو کر مہیا کیا جاو ڈو گہول پو اگیاں
راہنما روڈ اتنی کر لاوڈائی مینوں کم تہیں اہو گوا گیاں
گہرون کد مہیا معشور گیا آدم جنتوں کدہ حیران کہتا
شد اہبشت تہیں مہیا باہر نزد وچہر پریشان کیستا
ہیر چپ مہیشی اسی کٹ کدھی ساواواہ پٹیاں ڈوریاں
ایہتی گل کوچہ دی اُن جی جوگ لیا سی نال ٹکوریانڈی
اک اُن گئی دو یا دہن گپا لوک مارو نال ہنوریاںڈی
اُسان خیر نگیا اونہاں دیر کہتا مینوں ٹاریا نال اہو ٹر
دھوان ہو بخدا روئی آہ ماری رہا میسلے مار چہرہ کوکون
کوی اُن تہیں اُن گناہ ہو یا ستہہ فضند الدکی ہو کوکون
گہرون کد مہیا بہت حیران ہو یا رہا فیڑیں اس گھر کدوں
کچھ شہر مہیا میراں بہا یا ند ابا رہا پاکی کہتا میناں کسان
ستہرم سول متبول تہیں جی اوستی نا کتی گھاٹ اُسان
مرد پیر دی ہیر جی اُن کے نال نلکدی اکی جہنگ اُسان

جوں کی وسطی سامین دی لڑی امین وارثاہی ان چہرہ پیاؤ
وہنگ قلمی کشان گردہ بون دو دوطی حساب لکھ گئی ان
دہکی دیکھی ست پلٹ اسون ہوزا بہ مضبوط بہا گئی ان
نال قری یاروی پاس میں باہون پیکر کے زمان ہنگ
جی دچہ ہری کہو یونی دونی ال کے ال لکھ گئی ان
چہرہ یان رانہ اخوف رخسیرینون سوران اکھینون
کہرون کدہ روٹی سیانی بہشتون کدہ دوزخ پائی
اکی بہوشینون بہور کی خا ہونہ اوون بڑا بہا گئی
وارثاہ میان بڑا ہولہ پریان جن فرشتہ نون لگئی
سجدہ وسطی عرش تون ملی دہکی جوین ہنی روٹھان کتا
وارثاہ حیران ہورہیا جوگی جوین لوح حیران کتا
اودہ ویراہہ نہ آوندانی لوک دی کر لکھ دھند وایک
شرم رنوں ہی مینون بلہ مند یان ہارمال پھوایک
نورہن چاندیان سان دایک یان کیکر بہتہ انال زورہ
وارثاہ زور آور زورایندی ساتہی نہتے کم زورہ
میراڑی جہاڑسی ان لکھتہ سی لایکی فیروز پو کوون
وارثاہ عبادان چہد کی تے دنال شیطانی جو دیو کوون
مشہور سان ہیرنوں میں اٹھ سکھنا وطن کمال گہران
پلی ہم نامین دیان حاکم نون لیون معا جوری چاڑ
اکی چہرہ کتارہ مین ہلکستان پڑان سفیان تے ذکر خیر
منوجہ توہین تے نام تیرا وارث شاہ دانم ذرات پیرہ

جوگی رو در سر ہندانی ہستی لکھیاں صیباں تیاخی
 جیتی شینہ بون شوکن مال کالی گھیا گھنٹ جیتنے
 پیر میر کردار ناز و نود اسانگان سخی فراقی میں
 چلے کشتی پرکان کلام مادی ہیران جیان کان تینے
 روند اسون پیر تیاوی پچان پیر اندام طیار
 پیا ویکلی اوس بھبان بولی چرہیا عشق اوسون تاپ
 یانا تہہ و اچیلر ہو تو تون پیر جو گیتا مال طیار
 زور اپنا حق تون یوایا بانا ہندیند گور واپس
 راجہا بہت حایان دیوید ہستی کان تون پیرا
 مد کرن جی انکی پیر جی تدر لان من رو پکار پانے
 این سیم دیو سلی تل اسان مسد اگھ او جاڑیا
 بہا ہی بہا بیا مال جاو پاپا اسان طرے دیو سار پانے
 کر داس لکھائی جو ہو کان جرمان کہہ پانڈیا دیو سار
 مال فوج ناہین پیر کوادی من ہند پیر ملک کرکے نشان
 ہستی ہند آوی پیر جیدان تون رنگ لکھی پیری چکر
 حکم تبدیل میں کان صبر گر لکھے دو تون چرے
 جیکر میر ملی تاملین چرمان نہیں جگر و خون اولک
 دے لکھت پخت کھٹ ہو کی جت وک تی اوسند اولک
 دل کرتے کہہ پان ہند ہو یار بھیا جو غوطہ لکھ کہا بھیا
 اکھین سیت کی تیر نام ہر جا و طرے جی مونیان
 اسان کچہ کیتا سچ کرشی ایہ اکھیکے دین جگہ بھیا

مینون رب جہون نہیں تاہنگ کوئی خدایان غمانی تیا
 سادی میں ملے ملک سی سانجہ چلی ساڈیان متان خلیا
 جیکر میر آوی ہند یسوی تہہ یوگیان گھان سولیا
 کیتیاں متان در نادر کہہ جہا لی رمان طاندیان
 در دیار دواو کھکی پون بولی روند کردی پیا و جیا
 لازم لکھار تون پیر سچ تیر اور ہو دی دو کہہ پان
 جیہری پیر وازوری تہہ تاملین کر تان اوسد جیا
 وارشاہ ہو کھتا بوی رو کو مینہادی اہنا سون بڑا کر
 ساڈاوسن چلے اک تے مال عاجزان ہند گزریا
 ہنگ بہت کی لکھ تون ادر میرا ساہ ہون تہہ وادہ پان
 کن پانکی سندران پانیاں اسیش تھیں چو نہ مار پانے
 وارشاہ مینون ملی ہیر جی ہو جیو وجہ سخن و جا پانی
 فوجدار ناہین دیاں ہوک لکان کر ملکون جو چکر
 لکھ کر کیف یا بڑوچ تھار پیر کی مین و ہندیاں لکھو چر
 سچ پیر جی باہون ان مینون دو کہہ در و قصیر می کھ
 پارون ہو دی سندرون پیر بیٹی بھانناں سندرون
 جت وک تی پخت تی پخت بدھی دروین کیاں شان
 وارشاہ مشوق جی ملی خلوت سبہ چو دی دو کہہ مین
 ہون ہو سچہ ہون ہر جاڑیا کالی باغ وچہ دیر بجا بھیا
 وک مارکی چارویو اچتی اوتی وگنا خوب بنا بھیا
 بھر کی لکھ جان تاوئی ماو کیتا عشق تھان لکھی جا بھیا

<p>ایک سیال میز میا نداسیان کلانن توت بھلا بیٹا گوشه لائی سانس چڑا دو تری کوئی بڑا ہمت ہی بیٹا بہتر ناگلوچہ پالا ساری نلک بہتوت رما بیٹا لال اکھیاں بیکہڈیان اوس سندرانی موٹون لون بیٹا بیٹ اکھیاں اکھیاں ہند گئے گہتی جلیان چہ بیٹا وچہ یاد خدائی محو رہند اکدی پیہہ رہیا کدی سو بیٹا پیران آپ زبان تین حکم کیتا بچہ جاہ تیر غم کہو بیٹا راجھا خوشی ہو یا بہت دل اندر کہند ایا و سیل بیٹا روز جمہودی ترخندہ دور کیتی ٹنگلی کنک بیدیا بی دہمک پری گئے تی دہرت ہلی چیتے پاسی گرگ بیلیا بی</p>	<p>جڈن گئے دھپے پاپا ترون چہاول جہو پیری لایا بیٹا سایا سکھنی دیکھ کے سٹ بہورا ونگ بڈیان ڈانسا لایا بیٹا وچہ سکھنی چاندی لائری ونگ بڈی پتیاں لایا بیٹا دارشاہ اوقت فون چہو سدا جہو پیری اکھیاں لایا بیٹا کری حاجری وچہ مراقبہ دی وزرت خدائی رومیا بیٹا کدی روپت سائی پت گراس پت فون کھی ہم سرور بیٹا اوزانی بچہ رہنیا اوتیر اصبح مقابلہ ہو رہیا بیٹا دارشاہ نہ فکر کرشکلان داجو کچہ ہو داسوی ہو رہیا بیٹا جوین کو سچاندی دار آہی باجنن پیران گوری اوتہ بیٹا دیکھ جو گیدی تہا نوچہ ان وڈیان دیکھ پری گئی چوڑا بیٹا</p>
<p>دارشاہ اوشاک جوت لیندے دھوآن ہولی روکی سٹ کپیر توڑھین بہنگ کھلا ریٹے دور کیا تے پست آیم لکھ پھول پھالکی پٹیا ڈاریا بیٹے کرن پہلو پہلو اکا پیکان دین دیر مانج کھلے ہاریا بیٹے قلعہ دارنوں ہو پچی تنگ بکی شخون تی تیار ہو چھا بیٹے بچے نرگین اک ہی باقی سوٹن چڑی اوتے جاو جیانی بیٹے خالی ہو چھٹی سٹ متر دیو رہ جان بہانیاں تجا بیٹے اوتوں مادو جاکے کری غمہ اکھین لال کر کے منوڈ بیٹے کوڑی اکھیاں مازہ بہا ہو پیری امر جاو گلی ایلدیو انیا بیٹے عزائیں جم انکی ہی ہو ہی نہیں چہد واناں بہانیا بیٹے تیرا بہت نہ دسان کول کے میدان مہم قراندی کھانیا بیٹے</p>	<p>دند اکوند بہنیا اتی گاہ حقہ گہت گہت کی لڈیان بیٹے صا کھنگلی جیسی بہنگ لکرا و عمر ماد ہو پ کھلا ریٹے بیٹے دارشاہ جو دلاں پنجاب لے تون جو گیدی سدا چار بیٹے زرا پوی جون دماڑون شینہ پھوٹو اوتہ بوٹیا بیٹے مارا ماہی مینڈی جاناہن پرید کھلے موت نہ بچانی بیٹے ملک الموت مذاہن کئی ٹکڑ پرہ کسی دانا بیٹے دارشاہ حساب لون پری پکڑی صور حشر داو کھلے وچیا بیٹے گلی باہوڑی باہوڑی مرن جانوں کہہ لیسین سنا بیٹے تیری ٹول ہے دیودی اسی پیران اکٹ لگی تر جانیو بیٹے تیرا میرن دیان چایم نکا کولان اکھیاں تین من جانیو بیٹے</p>

تیری سہ سہری جاگہاں پرین دیکھی جاگہی نہیں کو
 ہیر سوی جیہری تڑہی اسی حال تین نہیں بچا یا
 جو کچھ کہیں سویر جواب گہلا نیتان میں مال ہم ٹائی ہو
 تیرو وسطی دسوی کرانت جا میرا گئی مٹیا نیاں

دارلشاہ دی کرین مراد حاصل کل طعنی کم دیا بیا کو

جاہر لون گہنا بند کیتو سائون حال تین جاچا کو
 جہنڈا سیاہ سفیدی عشق والا اوہ گہت مجھ شہ علم لال کیتو
 طہا کندن گدانا دی چاندرون باہر دن لال کیتو
 جیہڑاں حال چالیاں کہیر بانیون برطرفیاں مہینو لال کیتو
 چہڑن میں نیال تے ہمیں کچھ کہیر باندی، حال کیتو
 کر کی لوک وکھا ورا دیاہ ولا دلی چڑیں لے حال کیتو
 پہلے چودہ ہر پٹ چاک کیتو چاک کیتو مہینو لال کیتو
 ترون سہری پٹ کر جائیدیں جدوں سا ندیناں صا کیتو
 اسان عاجز انون ترسا کچھ جلدی چا پائیاں کیتو
 رات دن بدعایاں یونان مینون عشق دیوچہ ہند لال کیتو
 کوڑی آپا آپ چہد ایشے تیرا غصہ اجو چہ کہیانی
 چہد نکٹا موس فقیر ہو یا ہری روندرا کدی مٹیاں
 کہیدن گئی سانال سپیلیاندی مینون آپا بہت اوسر
 گہرون کچھ مہدیاں کدنیانی جا کڑی اغو چہ دیا
 کوڑی دیکھہ انجیہری کچھ کیتا کہول چودا بہت لیا
 رسم اس جہاندی چپ ہنات ہونون بولیا سوہ لیا
 یوسف بولگی ہونون خواب داونون کہو دیوچہ تاریا
 چاک ہو گئی گولیاں چار دے جڈن اوس دیکھہ پائے

والناعات پڑی باسا دی انداز زلت چاکری مال کیتو
 دینا بیکدی مگر جو پے غلم ذیراٹ کی چاکنگال کیتو
 احمد شاہ دانگون میری ویر پکی پٹ ہند کی جلد لال کیتو
 فتح آباد چا دتیانی کہیر بانیون بہا انجیہری ویر واک کیتو
 جان میں گیا دہری ہستی آل لکی ہری چو لگون لال کیتو
 نادر شاہ تون ہند پنجاب تہہ کو میری ماید تہہ بہو چاک کیتو
 سا بال حال کنگال کچھ لے حال لال تین چا چال کیتو
 ہون لاکھی کہی ہو یا یی نال کہیر باندی شغال کیتو
 تیری باب درگا تھیں بے بدلہ جہاں عالمی تہہ میں لال کیتو
 وقو اپنا شوق تے سوزستی دارلشاہ فقیر نہال کیتو
 سچا گئی ہیر دی کول بکے حال جو گید کہو لکی دینی
 اس حسن لمانون ہتہ پتر کا آفر داتیر کیوں کیسے
 اس عشق دی آگنے سار دتا راقہ و اوس تے ویانی
 دارلشاہ دنی رات مینہ دانگون نیرا وسک دنیا دیا
 منصور عشق بہت دتا اومنون قت مولی اونی چاریا
 طوطہ بولگی چرخ قید ہو یا اینون بولگی گن سو ریا نے
 دارلشاہ قارون نون سنی دولت مینہ زمین چا چا گیا
 اوس نظر دی سامنی کہید دی سین ملک سد بایہ دنیا کو

مقررہ مایہ نصومی دی کرانے باجھون کساند اسانوں کو
 اسان کسی دینال بے کچہ ناہیں مطلب کچہ خوشی ان کو
 عھذال یہ وال پکین وگون سے دیناندی نہ کیکو
 یہ سر کرچی ہستی ناہستی اسن اپنا آپ وگور ہے
 سیر ان جناب وجہ عرض کیتے تیار مندا زبان بخش موعود
 نہیں جاوی باغون چہر کی اوڈ کد اسانک جہ لیا
 سادون بخش گما تقصیری جو کچہ تہ لون کوں لیا
 میرا کر لے باجہ دمان جو کچہ کہیں میں تیری گریختے
 میرا یار یا صل ویکہ تھی پی ماروی سینت بولیا
 چہر اندہ قدیم دیار میرا جگہندان چو دیاں کہوینے
 پیالعت دھوق شیطانی گل اوہون شہ خوش چاہا
 اسن چو دی میل چکا بیٹی ورت کران سیونا پارنائین
 اگی جو گیتون مار کرایا میں ہور کی پرتا پارنائین
 غرض واسطی اگلی پون پرین غرض باجہ کوی کسی یار ناپز
 گہر بارون چا جواب دتا ہور اکہ کے پرتا پارنائین
 اوہستی ربد اوہطانی نال ہاپیانندی مہتا بولیں
 کم بند ہو دی پردیسا ندانال مہر دی گھنڈون کہوینے
 پیر واسطی کم ہی سمجھنی بی جان کہوینے ڈوہی سنے
 جوگی چل سنائی باغون چوچہ ہینکی مہر ابولیں
 چلنا میری تونان بہاگ بھری میل کنی وجہ چوچہ
 جہنان ہمدادی کم کیتی وجہ سر گدی لین جہوینے

ورث شاہ مناد و اسان کد اسادی صلہ کران مال تیری
 کوکان ہینی ماری بی گئی ماری شرمی امدی روسی
 نیل مینا دیوچہ دی رہی لکھ لکھ میلہ اوتی دھور ہے
 ورث شاہ نہ ننگون رنگادی لکھ سوہیل دیوچہ دھوری
 کیتی سبہ تقصیر معاف تیری دو ما بولے جو کچہ بولیا
 کوکان پس سینٹری ماوس کیتے تیری نالیاں وہ جوینے
 بھی پڑو تہ اوڑی سین میری تیتھون رسی گہو لیا
 گہر بارنی مال زر حکم تیرا سہی تیرا یان زمانیاں کہوینے
 جہر فات صفات چوہر چہدی میرا واسطی چاریاں کہوینے
 ورث شاہ گماندینال مہتا نہیں بولدا ماردا بولیا
 جہو تہ بولیا جہنان پراج کہادی تنہاں چہرشت وراثا
 سادون مارلی ہیرا مینا نون چاہر ہرچہ کو جہو چارائین
 توبہ نصوحی جی مہنوں بولان نکدہ کی گہی چاہر تہا
 گل سمجھ جہان بہ مطلبی ہے باجہ مطلبی ناک پکارائین
 میرا نال وراثا بول مین مہتی ہو جا کوی کا زائین
 ہوئی ہیرا وراثا اوڑی شہداندی رہر شہر ونگ کہوینے
 مطلب واسطی شہدایان شاہ مردان وگر گیا سہی چوچہ
 تیری جہی ننان مویں کنے جیو جان بی اوہون کہوینے
 جو کچہ کہیں سہرتی میں نے عینی شادیون مول ڈوہی
 کوین میرا پکھید امیل سوکھنڈ دودھ دیوچہ چل کہوینے
 پیرن پوانے ست سلام مینوں ای میلہ میل مینوینے

راجہ پیر دلی محمدی آن مسلمین قینون یار مسی آن مولیٰ نے
 جوین مسجدی قصنا نماز ہندی راضی ہو شیطاں بچہ ہے
 جاہ بخشا سب گناہ تیرا تینون عشق قدیم تون چھڑائے
 سہتے کہندے لایہ اتہال ہر یا چاکر پوچھ لو کا پائے
 ادنیٰ جزو پیر سو روک رکھتی جافوتے فرزا پائے
 اسان روحان پیشیان بیان فلن ما دوحید اکھنوں پائے
 ایہ نام خاص ظاہر یکن مین نامن اسان کہو لکی چائے
 تون تان بہت مہرور نہ ہو دیں ہرگز کالا کہہ شیطاں کر پائے
 بہت منستان سہتی مان دیکھو کتی راجھی یارو جو پیر پائے
 جدون خلق پیدا کیتو ریسجے بندیا نو سلی کیتی فی سبارے
 بادشاہ سلطان نے خان یوان ہو مہندو سن نگارنگ دہارے
 اپو اپنی پتہ دھچا وڑی سب اوسدی اتہ دہن کن داری
 ایہا سول صادق اہوی پیدا جہاں جگتیدی مولاری
 اپہ کرن خیر چاہیانوں انہان رچی رانی نے سبارے
 سہتی گہیا پیٹے خوار کیتا کنگ کہا بہت تہیں کہہ بیٹے
 اکہہ ہی خوش کنک دہہ نہیں کہا دہہ حکم کر چڑیا ہے
 ایہ دیکھ شیطاں مرد و دھویا نام زمانہ برا کر چڑیا ہے
 اکہہ ساہنی ایسی بقونون جڈن نہ دھچو پووس گد پائے
 بری تھو پندی تو یان نمن مہنہ ہو پتہ کاسون دیا ہے
 حق فرض عورت او نادین آکا جائزہ رو تھنہ بر پائے
 انہان زمانہ کج عسار نامن بار بار ہان چار دیا ہے

وارشاہ تون مالدارالی گلان چہرہ دیہ اکی ہو لکی نے
 تون سہتی دی چہرہ خوشی ہو لکی دل نہا چہرہ کچہ ہے
 وارشاہ چلن بار منا آئی سیتے لوان کہا ہوتا چہرہ ہے
 جیہا دھچہ غار و سواں غنوں عزائیں نایا ہے
 جدون او دنی چو گینی اوہ ڈہنی پچیان اپنا کہہ پو پائے
 طلب سہ دی دگیا کن جہر یار و آخری دوزن پائے
 اشرف تی مغنن تہان سید سہ خاک در خاک رولا ہے
 سہتے نیچے تہہ سلام کیتا گون سوال جواب پائے
 حال خودتی چو ہری جٹ حاکم وارشاہ نون دیکھا پائی
 کتاب قرآن چہرہ ملکات اندر مین آسمان تے چہرہ مارے
 اک ساداکنت اک پیر مرشد اگر کش جان فلکست رے
 ران چہو کری جن شیان اول کتا لکری جکی اوٹہ سارے
 اوٹم کہہ بہت تہیں خوار کیتا انہان تان ہرون کچہ ہے
 وارشاہ جو ہنر و چہرہ بردان تے مہر مان دھچے عیب ساری
 آئی میل باضنون ملی کتی رستا اس امید داو دھیا ہے
 ولا تقر باہر الشجرۃ ملی مورقی سہ تون کہہ دھیا ہے
 سکون آدمی خدانون خوار کیتا ساہتا اوسد سین چہرہ ہے
 بنی آل تے سہ عیال میان جہرہ خاص مہنوں سڈیا ہے
 مرد چو دتی تھگ جواری نے ساہتہ بریادہ نیوانی تھیا ہے
 دقان دھچہ فاجورب کہا جڈن دی روتون سڈیا ہے
 وارشاہ ایہ بر میان کن حوت پیدا جہاں جہاں کہہ پائے

سنت لکھی ہے اور نیکو رت ہو فرقہ دون کے رہا ہے
 سر پہ نال سو ہی ای ویکہ زمان کیستیاں امیاں نے
 زمان میں تے دیندارہ مارن تلی کر دیندہ سبیاں نے
 ابیں علم لغیر می سنن وقت گمان کہن بلند می سہا سہیاں
 جبر دون شرم نہ ہو وی غیرت دھر دھیں چکیاں نہ ہوئے
 گھر نہ ہو عورتاں ل سو بہا شرم دھر شرم دیاں میوایاں
 بیخی اول گمان و کینہ کو جیہاں بطلال لغیر می ہوئے
 وفا دار نہ رن جہاں شو لادین شیر دی کو چہ نہ ہاں
 جو لیکھ نال زمانہ می لو نہ روز روز چہین چہی اکھڑا ہو
 مار دی وارہ کسی گویاں تے جو پھیا نڈی کا کی کتہا ہو
 بہا یون لکھ و پیا نڈی لادی جو سہ سہا سہاں چہ نہ ہاں
 میاں تر میتا نال ویا سون تے رن شہنہ می لو تے
 چو چو ہواں نال یہ ر دیکھ چو شہر جان دین شیاں
 ایہ تر میتاں پو دیاں وارہ می تے ولان دیاں دین شیاں
 سچ اکھڑے کہی ہم پاشاں ہوج رہہ چاکوٹیاں
 سیر واپڈ وادی کنگ گئے کہوئی ماری تہا دی نہ کھیا
 سیکو شرم میاں وادی سچی جان مادی مہیا
 تینوں بڑا ہنگامی جو میندہ خاطر تے نہ کینوں لادین
 جو ریاں نہ تہہ میندہ می گھنہ تے کہی سہا سون پوئل پلا وانا
 رادو دیو چہ نہ جو مہو یون ایون خلقون گھو گھماو این
 سہاں چہیاں کہیں سدا یون سہا سون اپا چہیاں پوئل

زمان دسہنیاں جو گاہ کیتا رہی ہو جنوں میں کامیاں
 مرد میں ہو کہندی بہہ سوی سر چاڑیاں نہاں چہیاں
 جہاں بہن دہری کن تک چا گون بہر گاہ تہا چہیاں
 یہ مان کر فریدی میں تلو وادہ مارن دیاں میاں
 رن جید نہ ان ہی مردوں چے نال گھن گھن گھن چہیاں
 اکھٹیاں شہر گہرا وادہ لک مار دیکھو پیاں
 وادہ شہا دیال اندر اکھین لاد میندی سہوایاں
 لکھ نہین کو لکھت خوجہ اتی شہر میندی کا کی کتہا ہاں
 یاری ہو میندی امیں سو گھنا سون تہی نون چہیاں
 بی وفا لولا ایہ تویاں واکرم شرم حیا انتہا ہاں
 وادہ شہا لکھ آپ لکھدی لہاں بندیاں کا کی کتہا
 جہاں چاہو تہا نڈی نام کہیں تے کہیں لکھدی سہن میاں
 گہرا تہی دیدی تہن زیت نال تہیاں ساک تے سہن میاں
 وادہ شہا دیہ جو راجو ویاں اتی جہاں مہراں میں
 دہر مار پیت گہرا وادی سنی لکھدی سہوایاں
 قتل نام ہو کر بلا ندر مار دین وادہ پیاں
 وادہ شہا فقیر تان لکھ پچھا لکھ لکھ سون کہنیاں
 جہاں چاہو تہا نڈی نام کہیں تے کہیں لکھدی سہن میاں
 وادہ شہا دیہ جو راجو ویاں اتی جہاں مہراں میں
 دہر مار پیت گہرا وادی سنی لکھدی سہوایاں
 قتل نام ہو کر بلا ندر مار دین وادہ پیاں
 وادہ شہا فقیر تان لکھ پچھا لکھ لکھ سون کہنیاں
 جہاں چاہو تہا نڈی نام کہیں تے کہیں لکھدی سہن میاں

چاکر کے ہونے کو کہہ دینا ہوتا ہے کہ وہ بڑا بہادر ہے
تو میں نے بہت دیر تک اس کا حال دیکھا اور وہ
شیطان کی طرح دیر سے اس کو مار رہا تھا کہ وہ
بلا ہو جائے گی کہیں جیسے یہی خدا کا ارادہ ہے
اگرچہ یہ بہت ہی اچھا ہے اور اس کے گناہوں کو
مزدور شدہ جہان کے روزے سے بہت بنا گیا
مالہ و تان حکم کے شان کو کہہ دینا کہ اس کا
اوہی اس جہان کے دنیا میں چہرہ آپ خدا کا گیا
تیری جہان کی کیا کہ ہر ایک کی مینوں چاکر کا گیا
بلا ہوتا ہے چھٹی جاؤں میں کسی کو یہی فری پا گیا
پندہ جگر کا ندی کہی کہوں میں وہ اس کا کہنا
اوتی کہ گیا کی ہی نظر تیری گئی آپوں بہت ادا دلا
کی روک ہے کاسد ایہ باس لاون بکھان بہنسا دلا
کرات ہی قہر و نام دنی کیا گھنیا ان و سوریا سے
کرین چاروں چکر ان مال سستی اسی تک بکھان لگو رہا
اوتی بچہ پیسہ لال نوک ہر نو کہند چاؤ لاند اتھال پوریا
مگر ترندی انہاں بڑی چہا چہری منہ پتا تو ان فون
گھنیا پس گلابی توڑیا وین چا چری تو سمھان
چرو پندی چارٹی کرن لگون اسان پہا لکھیا نوہا بنو
جا کہو لکی ویکہ جو صدق آئی کہیا شک مل اپنی پاؤں
جا ویکہ دوسرے جو دور ہو کہیا دور ان مچا پورے

ان کہنا مار چکی گئی ہر گون کہی شکریہ جادہ لادنا
ایہ تار چھٹی ہفتہ ان فون فرض ہر جادہ لادنا
چھٹی ہفتہ چور ہزار راہ پور نو وارشاد فقیر سداؤنہ
نویں دن چھٹی ہفتہ اوہ اپنی وارنگہا گیا
فون خدا کا گیا ہے سوسے نال اٹھنا گیا
قارون زندان گھنیاں میل کو تے نہ میری پندہ اوہا
سیا کندون لاہی ستان بیوان حکم چلا گیا
میرا بخت نصرتی چار دلا چہی رہنوں تیر چلا گیا
حضرت صاحب الشیخ صنعان کو حضرت ذکریاتن چر گیا
وارث شاہ اوہ آپ ہی کن ہر اسر مذہب کا گیا
اسان لکھ سال ہے بہا لاندی بھلا بکھان کی ہر دلا
دسی بنان چاندی ات تیری گئی آپوں بہت لدا
سچ نال سیکم بہا ہوندی وارشاد نہ ہوا دلا
اسین مدد اولیا فقیر چھی اسان کہو میرے پشور لون پوریا
فقیر کہیں خوشی کو گورے اینوں جو گھنوں چاؤ دوریا
اکی لوکانوں بہت ڈراؤنہ وارشاد ہر اسانوں کو
انہاں گھنیاں انہاں کو کہیں جا بکھانی لین کی لاون فون
انہاں مہری لایا قافلہ دسی لٹو آئی ساکھ چاؤ لون
وارث شاہ تندر وچہ دس پہا انہاں گھنیاں لکھ لاون
کہیا اسان بخت سیک کسی کہیا اکی منہ کہیا لوسے
شک ہے می تھانوں کہوں کہیں تہہ مگر کی ان پہا

منزل دہری و کمرادہ یاد پہلا کہ کنون بہار بہیا تو
 ہے کہو کی تہا لنون و میان کیتا کہند چاوا لہا لہا ہو گیا
 جیہڑ چھیا نعل عین اکرامات نون و کیتا کہو کہو گیا
 جس نال فقیر اندی اری بری اوہ اپنا آپ وگو گیا
 ہر ن وقت ہو یا بہتر تم لیکھا جو کوی جھیاں جھہ جی گیا
 بہترین کورشات کری سہتی دجیاں بہین چہری تیراں
 کران باذیان و انکجا خدمت پادوی نامی فیضان
 کرامات تیری اوتی صد کیتا تیری عکدی کشفی گہراں
 اسان سیکل نکدی سہتی تیری ہم علم حب گہراں
 مینون کشف و کہانکی موہیو تیری عشق ذہنی گہراں
 گھر آہی جامہ جو کر کے کہانگی و انک کون تو کینے
 جڈن بہین جہری تہک بہت رہیں جانند دیاں کہو گیا
 بیلو پہلی جان تہو عاشقا ندی و انک کیتاں انت نون
 سالون بخش اللہ نام میان ساہنوں بہلیا ایگاہ ہوا
 آدم ہلک کنک ن کہانیا کہہ جنتوں حکم نہا
 اندر جہنی برحق میان اس قولدارب گواہ ہوا
 قارون پہل زکوہ بہین سوم ہوا و اردو قہر الہ ہوا
 حضرت شیخ صنعان خوک چاری مضمونی العوتبا ہوا
 کہ پیر ہی بڑی ہوا مینون دینوں چھیا مال کہو گیا
 جیتون مارا اسان صبر کیتا بہین جانند ایگاہ ہوا
 سالون بون مارکی تند دی سین نہ ہونو تہراں جھیا

در شاہ میان قولدی آون سہتی آکی قول پہلا ہونے
 چہتا تیر فقیر ہی مجوزہ و اوچون کفر و اجیر پرو گیا
 گرم غضبندی کرتش نون آب تبارن کشفی نال ہو گیا
 مینون و میان میان کہو کہہ گیا او کہو لیا اوہ رو گیا
 در شاہ جھک گیا مال چہ سو ملا مینون انت نون ہو گیا
 اوہ ان نہ با پیہین بہانی نا کوی خشم ناہ بہیراں
 پیر سجدہ اسان تھین کیتا دجیاں بہین گورشی تیراں
 ساڈی حاجت مال نہ بہتر ہی نال سہیڈیاں تیراں
 اک صرف اللہ دار کہہ تقوی ہو و ماہ بہر بہیراں
 پوری نال سبک ہوکان در شاہ کہانگی شیراں
 مال جو گیاں مورچہ لکھا رچی جٹ و انکون بڑی کہو گیا
 کہہ باذیان سہیل باندی گہراں میان اسان کہو گیا
 در شاہ نون پچھلے بند کینون روح سا زلفوت و چہ کہو گیا
 کچہ شیر مینا بندہ سدا بہلا دہرون آدھون بہلنا راہ ہوا
 شیطان اوستا در شیا بہلا سجد نون کردی اوہ ہوا
 مذہبون روح پہلا قولدی وریا جہ چہڈ کے انت فغا ہوا
 بہل ذکر سی لہی پناہ ہیرم لڑ مال اوہ چیر دو پہا ہوا
 عمل باجہ دگاہ وچہ پون پوکا نوچیاں در شاہ ہوا
 انت سجدہ پیر ہی نتر گیا کوی دیس و سک جھوٹا مذہب
 جی ہو فقیر اندیاں لڑین چھیا پیر پیری نال شو گیا
 در شاہ فقیر نون چہر دی سین نہ ہونو تہراں جھیا

کسی جہان نہ یان سب عالم کے حق تھا نہ خوب معلوم کیا
 کہ پھر دن ہستی رب تعالیٰ کرامت پھر ہی معلوم کیا
 ہر دن دیکھ ہی تے سنان چڑھی، نہیں نہ نہ ہی سٹھائے
 ہر داری مگر کئی جنگ بازی ان تھی گندی دھڑائے
 اقلہ خیال فقیر مارو پیر سیال دی چند ہی دھڑائے
 جو کچھ نہیں فرماؤ سو جا اگہان بھان تہیں چلی ہی پائے
 تیری پاکر باز حکم لیکے قاصد ہو کر ان کہلوئیان میں
 آیا پیر سیال جو دید کر ہی آد جاوی دیر او دھڑائے
 سادون ہر دینال دیکھو رست جہاں آؤ دیر او دھڑائے
 دوزات نہ جو گینوں کن دیندی تیری چاؤ دیر او دھڑائے
 نوکان مینا نہ یان کالجیسیاں مہم لار او دیر او دھڑائے
 سر صدقہ جان، اسان دی اوسینہ لاؤ دیر او دھڑائے
 مینون کچھان نہ ہنایں گرون لاؤ دیر او دھڑائے
 تیرو سلی سین فقیر ہوئی کدی آؤ دیر او دھڑائے
 تیری مینان بے مار خوار کیا کدی آؤ دیر او دھڑائے
 تیری چالچکو تے چیل سہ پیرا پاؤ دیر او دھڑائے
 جان بان تے آؤدی ساہ کالہ مجاہد او دیر او دھڑائے
 ہٹا ہٹا عشق ہے مادا ہن تے بنی لاؤ دیر او دھڑائے
 مینون ناہ قرار کرم آوی مجاہد او دیر او دھڑائے
 گھر بار دسا فقیر ہوئی تیری چاہ او دیر او دھڑائے
 تیری ہو تہاندی ہر خفی ہے عجیب دیکھ او دیر او دھڑائے

جدون شرکان ان سوال کیا نہ دن چن دیکھ معلوم کیا
 دارشاہ جان کشف دیکھ تے دن چن فرقیل کیا
 مینون بھلی عشق کیا کیا شرکنا ہون لندی سٹھائے
 بخشے نہ گنا فقیر تیری آیا ہر دن نہ مہی دھڑائے
 دارشاہ سمجھا جیسے مینون لاہ ولیدی گندی ہی دھڑائے
 مینون پیری بھلے براہیہ پلے دکر ان گویان میں
 دارشاہ دی مجوزہ صاف کیتے نہیں شہ دی بری خوشیاں
 جاکے گھر اچھا مینون غرض کردا گند لاہ او دیر او دھڑائے
 زلف ناگوانگون چپک گت مینون گلوں لاہ او دیر او دھڑائے
 مینون ناگوانگون چپک گت مینون مار او دیر او دھڑائے
 پیرین بیانون مار کلت او قل بے پردہ او دیر او دھڑائے
 تیرو سلی مہر آؤ سو آہ پانی سان آؤ دیر او دھڑائے
 تیرو سلی سان او جاتے مجاہد او دیر او دھڑائے
 اکی آپ آوین دھبہ ہندی او گھر مجاہد او دیر او دھڑائے
 اسی میت حیرن ہو ہی ان او گل لار او دیر او دھڑائے
 تیری بوکھنی نون دل تیرے مہر ساؤ دیر او دھڑائے
 رنگ زرد دم سردی مینون ہوداہ واہ او دیر او دھڑائے
 تیری عشق مینون مار حیران کیا کدی آؤ دیر او دھڑائے
 سینہ ساگ فرادی پار پانی مینون مجاہد او دیر او دھڑائے
 مینون چہر کی دمن جان تے مینون مجاہد او دیر او دھڑائے
 لوہری لشیان مینان دی جہاں دیکے لہر مجاہد او دیر او دھڑائے

گل پور اشتدی کھیا ندی سونگھا، او د و لبرو طائی
 تیری جال خنک خنک ال پھیری پھیرا، او د و لبرو طائی
 صد قیدیدی نوں بیا د والا بھا، او د و لبرو طائی
 لیکے سوہنی سوہنی ہنس ہنسے ملک سوہنی جانی کھنی ان
 پیری پیری دیکھ مرہ ہوئی تیرا جتیا تیری جتنی
 مینوں مراد مان چوئی مان کر خوش تارہ تون ہے
 مینوں بل مراد بلوچ سائیاں تیری پیر میں اکی ملے
 ہتے جانی پیری کول ہیکے بیت یارو اسے بھجیا
 اوہنوں ہنگ کے ہین چرپیاں ہے تیرا کمرنگ ڈیا
 اوہی کن پڑا کی دن لہتا آپ دھری آن سدا یا
 دتی قول تر و سار سار کن سید مینوں کونت بنایا
 دینی دارووس ہو آن پھیا لہو دارووس کے آیا
 ہو جائیں نہال جکرین زیارت مینوں باغ ویاوس ملا
 بیت نہ کہیتا ہے پیر جی مینوں کشف ہو دیکھا ہے
 اوہری زعفران سجایا تھوٹا کھیا جگر اہیا جو لیا
 مارا لہنیاں بچال ہیا کھیا ہیا بیسی منو کھیا یا
 کچی اوہ فقیران پیر کوڑی اہتہ بنکے جہان بختیا یا
 اکی مار جاسی اکی مار جاسی اوہ مینہ تیا وندا او یا
 وانگ میناں نظر بیاہ اوں تے فوجدار نکلی اوہ کیا
 وارث توں بھلا کی کہیہ نہ ہوں کیا توان مخول بکا یا
 سیر کھیا جانی کہوں گل اوہی مینوں کھو کھو

جانی
 مینوں
 لکھن

تیری لکھی ملک ہے عجیبے دیکھلا، او د و لبرو طائی
 مینوں گل جمدیدی بنیاں ہے کدی چاہ او د و لبرو طائی
 ویر شاہ ناز وافر ضل ڈا سر وں لاہ او د و لبرو طائی
 تیریاں پیریاں عطمان دیکھی تے بانڈی کچھ گھر مینوں
 دونوں کشا ہوئی تیری پیر پیری ہن ہومر میں جینی
 اس عشق مراد خواہی تون ملک تے مین منگنی مل
 وارث شاہ کرنگ بریا ندی حور بار اللہ واپسی
 جہنوں مار کی گھر وں فقیر کیتو اوہ جو گھر ہوئی یا
 تیری میناں تے چانگک تیا مینوں اوہنوں چھپکھا
 آپ ہوز بیا دیوانگ تے اوہنوں یوسف جانا یا
 ہو یا چاک پندی کے خاک بھجو لاہنگ ناموس نہی ہے
 کالیں دیکے دھرتیوں کدہ اوہنوں گل ہو گیاں کیا
 زیارت مرو کفایت ہو خاصیاں نون رفر فقر او کھیا
 جہنم نذر لیکر مل ہو عتیت فوجدار فقیر ہو آیا
 وقت زحری تجبات تو میں کھیا ہیا پئی پنوں بھلا
 چاک لاکھی کن لاکھی مینا نوالی عیب کنوں چایا
 قتل عام جایا ملک اہا ہو یا مینا نوالی عیب اہیا یا
 دشتا حالون حال لکھیرانی عیسی ہوز میں تے یکانی
 مکتو لدی بڑی دھار پھنی کھیا بیلدا ساگ بیا
 تیرا کیا توان مخول بکا یا
 نوہری پیو دسی خاک ہے چا پیر چا پیر گبول گبول

سینا پھر کے راجہ کران پندہ قتل عاشق خانی دہلی دلاؤ
 مویا پٹی نالزاق راجھا جیسی مانگ فر فر جوالی مان
 سیر تہا کی پٹ دہن تیرو دہن عطر فیل کاوند سے
 کج تہنہ من پراہ لشی دہلی حسدی لک لک دلاؤ
 سہری صافد ایوچن پین آو کین کیکہ ایمان پاندہ
 گت جہا پیران بوہڑی ستر چرکی سیر شال سنگدی آؤدی
 ہنہی ست چہنا چہنا چن چکے قتل عام خلعت ہونہی آؤدی
 کدی کدی کدی گند لوہڑا دیندی جی رہا یادناؤ دندی
 مالک لاندینو بہ کونال دلت دیکو دیکہ کراچا دیکھاؤ
 راجھا دیکہ کدھ پری کوئی اکی بہاؤن تہ سیرلال ہو
 نیری اکی کالج دہا گنی جوین ست کوئی نہ مال ہو
 ہاہہ جڑکی بدلان مانجہ تہی دیکہاں کپڑا دینا لہو
 دول ڈالہی حال تہ لک نہر جیہا پتکے دلو خال دیکو
 وارث شاہ دہ چری راجھینہ

گنبد لاه کی ہر دید و تار ہیا ہوش و عقل بتیں طاق کیا
بنہا پیاں خاندان نور دنی تیری عشقنی مار غوا کیا
تیری پا جینہ کسی خون ننگ لایا شاہ خالد امین پاک کیا
اللہ جاذباتی انہاں عشق تاج مرزہ دوستی چا طاق کیا
جو وہر لیاں چہڈ کے چاک بیاں مہین چاکر کانت فوج
باناب قرار کر قولہا کہم کہہ تیرا نیدی زور و زور ہوی
تیرو مٹی ملے مان کہدہ دیون آپنی دیندہ چور ہو

انکی چاکسی فال کرستانان وادی شمعون صفت کرانی مار
 وادش شمعون ونگ بنگدی حیوان لاکلی ساو کھان و مار
 دل پاکلی خونیاں ہندیا نون گوری کہ تے زلف پٹیا
 مل وندہ ہوشنی لاسرخی تون ہوش تے لوہڑ چا وندی
 کینوادی چوڑی پیکر ہانگ چونک تے نیر و لاوندی
 کھ بندلی بنے ہی لال لالان ونگ مودی با لالان پونڈ
 بینان ست تی لوہڑ دند سر پداشا پرچی پیکدی آوند
 گند لالہ کی لنگ کھنسا ری کدی کہو کلی مار مکا وندے
 ورنشا تان بریدی نظر چرہا خلق سینیاں بہو کہ تے
 کوئی پیر موشنی اندانی پیر ہو دی تاسیا نڈیاں ہونڈ
 راجہا اکھد ابر بھار آیا نیلا جھکا ای لال لال ہونڈ
 چکے تیدہ القدر سیاہ شب تین مہی کو نظر سوناں ہونڈ
 یار سوی محبوب تن قد امودی حیو سوئی جبر سنا آہونڈ
 سب گدی دی گلوجہ لال ہونڈ

لنگ باغدی پر سنی جہان تے مینہ چاکہ پاٹکے چاک
 مانا پتے لنگ بہا بیٹی اسان چاکون اپنا سا گیتا
 دیکھ پڑیں رزوی ان تہری سید سائے کے برہوں خاک
 وارنسا وچ پند اسان سائون کسولہ چو عنسا گیتا
 قول کو تریاندی الوہری اریاندی اوہل اریاندی کھوہو
 راہ چندی مئی قدم بہرین جہان کھو تریاندی کوہر
 جہان قول کو تریاندی لیکے تہاندی کھوہو کوہر

دارش شاه مقلے ہوش بیاماری ہردی خودی خودی

<p>ہتر خودیان بیجان غنڈہ کستی ڈب مٹی چھٹکا پانٹون بایل قابیل واجنگ ہوا چھٹکئی نے قلب لگانا نون خواہش خودی قلم تقدیر دی ہودی کون بیانیان ہر کھدی بر پچیا نئی مہیون کبی دنی شست بیانیان ساوی آن ہتر زمین ہر ملک تیر الیزون کسوں لہن لانیان</p>	<p>یعقوب دیاں پتران قلم کتیا سنیا ہوسا یوسف دانیان جی من جادوی باپان ہر دینی چھٹکے جنگ گنیا لکھیا نوح قلم دانہیں ہر دانیان ہودی حرف لکھیا کسی تری وقت سی ہون لکھیا انسان پچیا بیانیان لکھیا نین قراڈا ہودی خط انہان کھد انہیں بیانیان</p>
--	---

دارش شاه سعد بن کون پچی پچیا بیانیان لے نانیان

<p>غیری اپیان ہاک کہتاں کتا اسی قلم لکھی بیانیان سانوں مار کی حال چال کتو آپ ہوی من دانیان شہنشاہان تے تن کاں لکھی اس دانیان جو کو ایس جہان تے دینی روزگار کھرتے چور داجے لک لک میری بیانیان پچیا دی انتار دوانچہ چور داجی بیدہ جیونیدی نت کرے ساوڑ پل پاتر کھور داجے شہن ہر کر دین گہرین جانی مال ہستی دی دل ناسی کوین کہ ہن کوشاں شتو بیانیان میری عشق دانیان پوزائی بایار پان تردیان جہے جی جنون حکم کراسی جے اول ہر پچی اعتاد کر کے فیرواں کھودی لک گئے کسی لک گئے چنگ لکھی خبر لک گئے وہ دہر لک گئے لگاست ہو کھیاں کن گلان دھاکسی فقیر دی وک گئے دودو گئے حرم ہک گئے دل لک گئے خبر لک گئے اگی دہوان دہکندہ اچر گرید او توں پکے جگر لک گئے</p>	<p>آپ پکین لک کھنڈی ساوی لک گویا بیانیان ساوی من من ہی من فدا کیتی ہن جہان لکھیا دارشاه وساء کی ذلی اسادی ہری نقش بیانیان سد اغوشی ہن کسی مال ہندی یازدگی نیش نور داجے سر بل کے کوٹا ہونیاں من سینہ ہونا چور داجے دارشاه اس عشقی کین مارا دل ڈالتی خال خور داجے بحر عشقہ خشک غم مال ہونا مال عشقی مینہ درانی حضرت سورہ خلاص لکھتے مینون فال قرقہ نجوم داجی کہول فانسہ دیوان حافظ دارشاه توں فال کڈیا چور نوان طور عجوبہ انظر آیا دیکھو حل تپا گئے الگ گئے یار دہکا دی ریوڑی ہر جی مونہ لکھیاں یارون لک گئے رانجھا شوق نیال دہکندہ ہونا دہکندی دوانون لک گئے جدون یارون یار غرا میا حرم دوانون دوانون لک گئے یار یار دابا غوجہ پیل ہونا پل عام مشہور ہو جگ لک گئے</p>
---	---

دانشمندان نون رب جوڑ دانی ویکوٹر نیون پری لک گئے

بیرہ ہرخصت رنجی یار کو نالگی ہستی شہنشاہی نے
 دہن کو ہر نیابیر اشہد یاد امان کردی ہنری لاسی نے
 قینون ملی مراد قی لسان ہامی دونوں بچے یار ہند اسی نے
 ہو یا سب جو چرین چہنیا ند یار رجبی گلے لگایں نے
 سسے نال ہونان پنون سب کیا توں میر ۶ سب لاسی نے
 کبیرا نوچہ نہ پرچہ اپنو میر اکوین چہنیدینال لاسی نے
 جیو عاشقا نہ اعرش حقای کوین او سنون ہند پواسی نے
 کوئی روز دحسن پراپو این نری خوبیا نال ہند اسی نے
 باغ جاڈیان سین سو ہند یان ن کوین یارون گہلی کوٹ

بہو بہو میں فقیروں کدھنیاسی کوین اسون خبری پاسی
 میرو بیٹی اوسے لے تری کوین اوسدی اس پوجاسی نے
 راجھا کن پرا فقیر موٹا سر اوسدی وری چڑھاسی نے
 باقی عمر راجھیشیدنیال جلالن جوین سہتی ڈولن ساسی نے
 درلنادین مقصودی عاشقا ذہلہ ربتون نہوتہ پاسی نے
 چوری چوری اجتن ہزار کری حق دارنوں حق ہو پچا نہ
 ایہ جو بنان تھک باز ادھر سر کیدی ایہ چڑھاسی نے
 شیطان دین سہن سہتا ورنان کوئی آو کہاں کر پھلاسی
 گل گت پامٹو گھاڑیکی پرین لک کے یار مناسی نے

وارث شاہ گناہ دی اسپن لہی چلو کل تقصیر بخشایئے

اگر بیان میرخان جو کیا کیا مہتا توں پہنچا کہیرائی
 ہوئی گی میں چوندی آروڑیوں چہ کہہ کے چہ ہیرہ یائے
 جوین سوہنی آدمی پرین ہیر کچک دولتان ہن چہا پیا
 راج کیلندی دلا ندی اُس نے چہ جم جم جان باضین ہر چاہا
 خاک تو دیا ندی بڑی چہ چڑھی تیر اندازنی کا نیان لیا
 باجہ پانے سکتی داہری کہیر باندی راج من گہتی نہان لیا
 راج اب چڑھی نہان موتیا نون جیو آئیں بہا ہی نہان نے
 میر کہدی رہبان میرفتون آریو ویر پو کسوہلی نے
 چہا پان کہہ پان میری کہہ اوتی داغ لال چہ اوہلی نے
 روئی مہرون ڈھیان کہرتی کہل گئے توڑی پاستی نے

بہابی کہہ کے بے پروا ہو گیا میں چڑھو اٹھوں مک فر
 راج رنگ تیرا پہلا نظر آیا سہو کہے دیکھ میری
 راج بیانیوں باغ وچ عید کو کہا دیا بیکہ سنا مشا سنا
 وہی باغ جگن تائیں سنی پہاڑی جتہ کہاں فقیر لایا
 راج جو کوئی باغ وچ جاو دیا سونہون سنگیلا دوستان تانیا
 سیاہ بھوڑو ہوائ چشمان پایا دیا بہرہ پر دھڑلایا
 وارفتا ہن پایاں زور کیت بہت خوشی کیتی مرغا یا
 پر نہ یاد امینون اثر ہو یا رنگ ہو یا اسو سلی
 کسی جا نہ یوں بھو کو ملی سان میں تیناں کہاں چلید
 سوہری ہی بنیر سنی دیکھ بیان پڈوال ہو یا اسو سلی

راہ پیکار و لون و کپیدان کوئی نظر نہ آیا راستی نے	سرخ ہر تھادی پمیں چو پنے رنگ او گلیا اسوہلی نے
گیا گیتیا وچہ گلو کریدی سینہ لال ہو یا اسوہلی نے	میری پید و فون کسی نے دھاری لاسان پیکان اسوہلی نے
میرا چہ و خیال پہیلوئی میرا کبھی رہیو اسوہلی نے	ہو پچہ وارث میں غریبی ان کیوں کبھی لوک کھتی نے
بہابی اگیا مذی رنگت دتی مینوں جس چڑیا نیا دتے	نیرا سن گلزار بہار میناں آج مارنگار سبہاوند اسے
آج دھیان پر آسمان کو مینوں آدمی نظر نہ آوندے	تیری سرمدیان دھاران دھڑپان جو رنگ مال پیداوندے
اچیت میدا نوچہ زن تھان اگی دمانڈوند ایت گاونڈے	رخ مورو دابوہری اج ہو یا تیرا چلا نون کوئی نظر نہ دے

آج اکہی دیرت شاہ ہوری کھڑا چوہری سی کسی تھانو دانی

بہابی مینوں کوئی اثر ہو یا آج کم تے جیوند لگائے	پیلے دسری بوئی اونگ لے اگی پیا پہلا دھارنگائے
تیرا لال مینوں آج کھیر ناند جوں لگو البتہ آگ داسے	آج یاد آئی مینوں سوہی جن جھیندا مگر اولانبر جگدے
کھکھل پڑی بند چو زیدی اچل مہری کوئی لگدے	گہر بار چوں دڑاوندانی جوین کسی تارہہ وگدے
اکی جوین تیری آج تہا بہ دتی بونہ آوند اپانی جھگدے	دارشاہ بولانہ مول مینوں سانون پہلا ناہ میں کوئی
آج کسی بہابی تیرا مال کیتی چو ریا پیری گندگار مینوں	بہابی آج تیری مل اوہ بنی دو دم تہہ لگا دو دھار مینوں
تیری میناں دیاں نوکلن دیاں خطبہ دیاں لکھ دیاں جوین	حکم مورو دابوہری اج ہو گیاں ملی پنجاب قند مار مینوں

دارشاہ جہان ملو عطر شیشہ لہان کی کرما

کسی چہو گیتی نشان آج پھینان خور کیتی میں گھر دتے	بہابی پیری گیتی میں لکھ کے کیوں دیا جی میں منس کھانڈتے
چہو چہانی گیتا دیا جی پانی پانی تیری ہر جانڈ مینوں	دارشاہ دی دھڑپہ سوہا پیتن گھوسان میں کسے نامد مینوں
لوہر گیتی جی میں ہر تپا چلی کوڑیاں بند دیاں آج یوایتے	چوچی لاوندیاں مہیاں پر میناں منس بدیر دیا گلیاں
میں بید و سن پھر مانے رنگ رنگ دیاں لاندیاں گلیاں	مست بہر او دودھ دیاں بہر میناں ہندی چال چلن سناں
دو جان کچیاں پچیاں لکھیاں ایہ سب کھیر خور میناں	دارشاہ بی خوب پھانڈانی باجہ ہر پٹھانڈیاں میناں
بہابی جانی مان اسن سب کھیر مان سنگتے چنی گھڑتے	آپ کھیتی میں کیتی چایا مینوں سون مستیاں چابا دتی تیر
چوچو چہو گیتیاں آپ کھیتی میں چندی میناں لاکھ مینوں	آپ میں پھر من میدوش مال کھیر میناں لاکھ مینوں

از تو قسم منون جو یقین کرد من زول یوضن سید سبانی
 میں تجھے پکیتا منون نت یاد کران پی پکے مان میںا دوسیا نی
 بہابی دسکھان سین جھوٹہ بولان تیری اہو جی گندو کر
 تیری گھوڑیون اج آرام آیا جیہی نت کردی پڑا تو سچ
 بوسکھناج کر آئیں گے توڑیا جیہر اسول سے نے
 سیر و دلی گندی سنبھیان میں آگے کسان کوں سا ریخ
 میری گرم سن آن ملکیا جن جوندی پند وہ وار یا تو
 بہابی ساسن تیری گردہرون لگا ملکا ہوا قدیم دار دانی
 ساسن لکھیا باغ وہ ہو کھلا میر سیر ہی نت پکار دانی
 پر اوہ ہیلت بڑی اٹلیانی پانی چوہنڈ اتیری نسا دانی
 اوہ تخت ہزاروں ساسن آبا پیامیر دام چار دانی
 اتی ہر دہشی اوہ اوہ تھی ایس برہوندی دہد وہ چھوٹا
 طلب دے گئے سرکار میری مینون اک دام وصول ہوا
 اب چکر دودہ دینا ان پالیا بہا تھی دی انت قبول ہوا
 بہابی زلف لگان آتے چکھادی میر مہر تے سرید یان یار دانی
 تیری مینان شاہ فقیر کیتوئے ہاتھیاں چہ عماران
 باران برسے اور سی مینہ وہا لکارنگ پھر خشک بیچیا تھو
 ولین ہو کیاں فریر سربہو یان ایس حسن میندی تھیا منون
 خاطر جمع کر میرون کچھ ہستی تینون پھید نیال ملاوسا من
 یہ عمر بہر کدی نہ ہوگ مینان جیہا افر اج بناوسا من
 کھڑوساں پر تان بہا یانئون باجہ بدن مینہ دوسا من

جیہری آجہ رفر سنا دانی نہ نہیں جاندی میں چاہیے
 وارث شاہ کیون تھان نام کیتا جیہر ان مشد تھان چہ
 باغون ہر کدی گہر کدی کہنیں دس کھڑیا ندی تینون
 سان مینی گل معلوم کیتی تیری مگر ان مشق چوہی
 وارث شاہ تان گل کنگال آج ہو گیا عرض طوسی نے
 راہ جاندی جھوٹے ذرا لمبی ساسن گوہل گوہل مینان
 وارث شاہ میان نوین گل تھے میر پھرن مین تیری زیا
 توں بچہ دھیری پت سرور دھین اوس دودہ پتیا کر دانی
 تیر نیال اوہ لاڈلار کردا ہو کسی نوں مول نہ مار دانی
 توں جینگلیا ندی موہی این مینون ان میا ہرن
 وارث شاہ میان بچہ جھوٹہ چون پن کدہ دانا مار دانی
 پھر سب تھیں اوہ کچھ پوی سیدہ میری دہد دھوٹہ دل مینان
 لوک نفعہ یو سلی لین تلی میر اسنی پاج چوڑ مول ہوا
 گہر یان وجہ نہ پر جھوٹ میرا شاہ حالہ تھیل ہوا
 لگان تھو ہنیران اوڑیا نی مینان سان کسرا یان چا
 وارث شاہ زلفان حال میں خونی فوجان قتل اوتی چا چکر
 فوجدار سیر حال ہوا جہاڑ مینون آتے غلیماں نوں
 وارث دنگل تھ پشیاں ان میں پچھو پچھا فوجہ تھیا
 آسان تھ زمین داسل کسان میری ریتہ پوجہ ترا داسا من
 کوئی کر پھلاؤ نوں سرن اپا پوی شرم سنا دانی
 وارث شاہ آچھا لوان ہوا لوان جھک پھان داسا من

<p>ہتے بہا بیدی نال کا پھلوت بڑا کر پھلنگی بولد ہے ابیس مٹوت خناس وچون روایتان جازان بولہ تیری یار دافکر دزات مینون جان پایندی لون دے اسان ویاہندی کو بچہ پیاہندی سا دیاہندی ہی ہوا کہہ جدون اندی تدکنی ہی دہنی کہی نہ پیشی ہو کہہ گہر نوچہ ہوندی نوٹان نال سنی ایہ او جازیدامون چہر اسی جدون تدکنی ہی دہنی چہر ہتہ نہ لاؤندی کو ہر وراث شاہ ایہ ان دودہ کہاندی بیکہ نال کاؤندی کو کہہ</p>	<p>مکر داندی کو مٹوہم مانون کے کز فیدی ببولہ ہے وفاق حدیث منوخ کیستی کتاب لغت القندی کہہ وراثہ ہستی کے مالوہ ہی بڑی مضبیدی کیری ہولہ دیکھتی حلال لون الگس ہے ختم دینال ایہ کہہ کہہ لاسو ہتری جدون ویاہندی الگ گدی ذرہ چہر کہہ تن کہہ ہی بڑی مٹیا ساری مانون نظر نہ آؤندی چہر امان ہر حال ت بڑا دینگ اوتی رہے پورہی</p>
---	--

<p>ماہتی فوجدا بد اسٹار ہونڈانی گہوڑی نگار ہین لاندی گہوڑی کہاں کہیں کرات کردی کہیں کہیں جان ہین خیر خواہ دینال بد خواہ ہونڈا یہ کم ہین کتیاں خراہندی دل عورتان ہین پناہ کر کے ایہ گہر و مرگ ہین سراندی</p>	<p>چہا پھنسان کہاؤ مان شان شکت یاہ سب بناہین لاندی مجھیں گاہیں نگار دیاں شعلی تے نوٹان نگار ہین گہر اندی شہوہی رجم جہان اند پیاہندی لاندی نال وراہندی ندون ان بد خواہ نوں جھل آؤندی جدون تے لکے وچہ ہر</p>
--	---

<p>سید ایدیکہ جانی بار دنگون ویرد وماندی سران دہر اندی پیرا گتے کہی نہ ہی بوی ہے ایسے دو کہہ چہرنگی سوہنی نال باندہ دیکھی سی ویاہ پت واپور کرانگی مان ویکیم سجان بیہ کہاں چہاں عیندیاں نہرنگی سید ایدیکہ ایسے لکے بیکہ اسی چیک لون ان دہرنگی کہی چہر کہہ اودا نہ چہر گتے اسی سب ہندار کرانگی عزیز ایل بے عمر حیاں ناہر چکر سہتے تے آؤدے سہتی نال میں جاگی کہیت دیکہاں ہی اندری عمر دہر ونگ ہنگاندی لکران مات اوی از عیندیاں سناؤدے</p>	<p>اسد اچو نہ پوجدا ہند سادی ہے ایہ علاج کے کرانگی خوشی کہی نہ ہی ہندی ایہ دہنی اسی چوک دو کہہ چہرنگی دہنی گہر دو ومانون وار اندر اسی ہر جنڈا چہرنگی شرمندگی سہاگ ذرہ جگدی متور ہانتون چہر کرانگی وراث شاہ شرمندگی ہندی قن ہے دیکلی کہوہ چہرنگی اوہناں کو فیان طعلیان گہر انون قہر عزی غیب دہر بچون چہرنگیاں ہلاندی مذہبی گہر و گہری ہر پورہندی چل ساجی وراہاندی لے باہون ہیرتون کہہ ہند</p>
--	---

فاضل است مملکتی فتویٰ العیسٰی بن سبط پڑھا وندی
 و کہہ تونون دی و لا وندی کیہاں کیہاں میناں وندی
 شیخ سعیدی فطکون خبر ایں جیکون کو فہم چلا وندی
 ہدی پی دی مرد وادی وادی وادی تے پورا وندی
 و کہہ جیو دا کہول ہونا وندی پندی شاہی دی ہتہ لا وندی
 ہتہ آکی ہیر دی کری سنت نال دہری بات چلا وندی
 پیر گہدی مینون سیل پنجہ میری و لکھنوی ایہو وندی
 و نہال جی اندر گہتیانی پر کہہ باہرون لال وندی
 ہتہ وادیون گہدی سنی سکو کوسلی جی تپا وندی
 ایہو وندی پری ہری ورات اندر نال شوق دی ماہ بلا وندی
 ایہی پری آڑ کے وچہ کوہی پتر پاندی پی سا وندی
 تو مان جو زبان خیال ایہی گہدی میناں جو میناں ہیر
 اک کردی باغ دیاں میناں آک نزم ملک زہر پانی
 باہر پرن جو بار دیاں ڈیاناں شرم چہ بیان شہر پانی
 جانی وادی مخیون کوین تلکی ہتہ پیر ملاکی جیت ہو
 ایہی اذاب چہ پاپا وندی دی جی جی جی جی
 پیر گہدی شہر عساری میناں اپنی اپنوں سا وندی
 پی رونی ان کم مین جی نون کو کہہ انہی گاہ وندی
 باہر جا ویکہاں ہرا وادی نون پی ہو وچار چار پی
 مانو گہدی ہتہ جی جی جی جی جی جی جی
 و میناں گہدی گہدی گہدی گہدی گہدی گہدی

ہنوں کہیت بجان کیا چین میری چو تہ میرا یہ کووندے
 تلی میٹھ گنیا رکھا ونڈی اوتوں بہت پیار کووندے
 ویکھو دی گے انو بھرن لگی حال نہ داکھول سنا ونڈی
 کس منہ کیتا کہیت نہ جائی قدم مخیون میٹھ نہ لاموندے
 افراطون نقان حکیم کے قصبہ جیود اکھول سنا ونڈی
 بہت پیار دینال اوہ پچھہ بی تیری من کپھری لگسا ہون
 انصاف دیو اسلم گواہ کر کے وارثاہ نون نال سچا ونڈی
 تیری ایہ پھنڈری پد سنی این وارین کہوئی گواونی این
 پی اندری ہو پیار چل جان بکھہ کے دو کہہ دو مانے این
 اپنیل گلابد الہت اندر نال دھڑکے سوکا ونے این
 وارث ہی سیالاندی مار اندی مس آنون کون سدا این
 پری موزان جتر این چند نے انوم طبع اک مخیاں نے
 چھا کہا دن پون لاڈ نال چلن دین لین یو چٹہ بہرینے
 وارث شاہی حسن گمان سندر اکھین نال لکھنیاں نے
 ڈانگ روگیان راندن ہی ہسی کون ہیڑی تندریشوی
 وارثا میاں کیون ہیر بولی ہستی جیہاندی جہا پون
 مست باغ گیان میراجیو لگی انت ایہ بی پرتان پانچ
 دنی رات مینون کوی روگ ہو یا ذکر رہا ہی پکارنی ما
 وارثاہ میاں نقدیر گے ویکھو نون پیار پسا رقی مان
 گہرا نوچ جو ندی نونا نال ستی ہان اندیسی ایہ دیاہ کو
 مال حق ملا دی گل امین ویکھا اوسنوں کہیدی اہ کوڑے

اہی پھر ہی پستی چٹک تے مینوں ساڑا اور سدا کوڑی
 کوئی کچھ ار دے اس دے مان آہیں نال اہ اوڈا کوڑی
 ائی اوکھان بیٹیکے گل گنوں سد گنیاں سہ پندیاں
 جوع ان مہیاں سہی پاس تے جوین گورنگ جیہیاں
 وجہ پیر ہستی دونوں مہیاں دے مہیاں سہ پندیاں
 وقت مجر دی اوٹھو سہیلوئے شان اپنی آہری وناجی
 دہی پیر نون بانو پھلنا این ذرہ اسید اجیرو لاواجی
 راہ جاندیاں نون پھن لوک اڑیو کوئی افر چا بنا وناجی
 دروٹ لنگوڑی وجہ پل بناوٹ سہ پند دیکھا وناجی
 برمی رنگ ہوس کو جیہی اندی راہ جاندیاں سدا لنگ وناجی
 منجیون اوٹھ دیان سہ اوجانا اگد وئی نون سدا وناجی
 مصلحت کرکے ہستی نال سنان فیروادی کول جروادی
 اگر ان ہی ہستی نون سہرورتہا دیکھ پناہول سنا وناجی
 ستان کردیاں این گدھی رات آدی تاری گنیاں اوٹھ
 منجیون انکے کورناں اک مہیاں سہ پندیاں وناجی
 سبھ اپنی آپ تون نیچنجان وارث شاہ ونگون صا جھروا دیاں
 کندہ فیروا تین وجہ کھیر مادی گہر و گہری وچا چار پونے
 چلو پلے کرن چہاں لہان سہو کم تے کاج و ساری پونے
 شطرنج مان شکران فیروان بنا آشی من کھار پونے
 بھمن بھنڈا راجا جہاں سنی پونیاں پرنیون ساڑی پونے
 راتیں لاہندی خباہت سر گند جو مہیاں کم سنگار پونے

گل کھلے موہنوں گری کوئی کھیا چنڈا پیا سیاہ گوری
 تیر نیال نہ جانندینوں چٹکی مان چوہیں کھیت بجا کوری
 کئی کوڑیاں کئی دیا مہیاں چن جے سر پر مہیاں نے
 جہان مانے باپون میں کھا دے سنگ چے کوڑیاں کھیت
 وارث شاہ ہنگار مہا وناجی جوین مہیاں قلعہ تی پندیاں
 مان باپون خبر نہ کری لائی پہلے باغون پانہ لاواجی
 لاون فرنے وجہ کپاہ مہیاں لے پرنیون نہیں کھا وناجی
 کھید و مہیاں گنہ پندیاں نے پہلے کپوہ دن لنگ وناجی
 پھن جو پیاں مین کپاہ سہی تے مہیاں سنگ سدا وناجی
 چرخہ چاہر دڑی کچھ اٹھو کسے پونی نون ہتہ نہ لاواجی
 وارث شاہ میان ایوہرتہ مہیاں سہ پندیاں جودہ پیر وناجی
 بد اچھو تہ تی لوٹرا پردہ بولی دیکھو نوڈا جیو تہ اندے
 وارث شاہ نون پاس مہا وندی دی اپنی نون کھا وناجی
 گرد پاندیاں گہراں مار دیاں سہ چہاں مہیاں وناجی
 اک نیچنجان اک مہیاں انکے چہاں تی مارا وناجی
 وارث شاہ ونگون صا جھروا دیاں
 پہلے کپوہ تی جاکر کشتی اک دوسریون خم مار پونے
 بازی دیتی پوان تیر مہیاں نون لیا مادی مہیاں تی مار پونے
 گلشی ازنگوڑی تیر مہیاں سبھ کچھ اچھو چار پونے
 سنگ کچھ مہیاں تیار مہیاں کڑیاں مہیاں چار پونے
 تیر لنگیاں شکران مین پھون میں چوریاں باوخی چار پونے

کحل و چیدار و دانا نازد او پیشین سرخ و دانه سر اچار پو
 گمان ہو دیان تہ بنی خال و مدی حسن نون چا تار کو
 دی و حایان است نکا پیش و دیکھو ہو کر شایان
 ایس شو بستی شاہ خراب کیتی چون چہانتون کو شہر
 معشوق نون پڑواہ کر کے دین عاشقان ت غذا
 ہستی ہیر نون گہیر باد و کھو ہو باہر اپنی یار بیتا
 کو دیان بند دیان میں کے متا کیتا لٹی اچر قدر چایان
 اک عشقی اتری لکھ کر فی یار و کھو کھان یار اندیا یانی
 انہان یار یان اچر فیر کیتی اس کھنڈیا پگت مار
 اس عشقنی و کھیر آو دیا کیتا یان یو غنال خور یانی
 ایس لکھ دی عشق تنگ کیتا مجنون چہر میٹھا تر یانی
 زنجار چہر بادشاہ یان چپلی اس عشق دیان ایہو خور
 عشق سوہنی چہان صورتان بے دُوب و دریا مار
 دیکھو بونہان مارون تہر کیتا ہو کسی کر چکیان یار

چند

چند

دلعان ہم گمان گوری کھرتی بندیان لاکھی حسن کھار کو
 جلوہ حسن کھار لاکھی اوسیلی وارشاد نون چا ویا کو
 چہر ہی ہو ولی گل سو ہو ہی ہی ہو نیند ان ایہ خراب
 مجنون چہان و نام مجذوب ہو شہر ادیا کو خراب
 ہوئی حسن حسین نام کھی ہوئی کر دی بہت خراب
 علی چہانتون قتل غلام کیتا خبر ہوئی نہ سول اچا
 وارث شاہ میان پہر کھیر یاندی جمع آن ہو یان ہر بار
 کیتا پاڈن پار یا عشق کچھ سد گھنیاں بہ کو آریان
 گوئی تہر نے عشق نہ نون کیتا عشق کیتا سی خلق تار بند
 رو وادہ ڈکھی ذکر یاندی پاتے جلالی نے کھنڈیا
 ماہ یار نون عشق نے تنگ کیتا کھار کیتا مصیبت ہار
 مجنون جی بے سکہ کاٹھ ہوئی سر کھار یا عشق کھار
 مرزی چہان صورتان وچ چکل اس عشق رو کساو
 کتے چہان صورتان وچ تھان بجا وچ سیا لکھ

وارث شاہ جہاندی چلن نکارے اتی عشق دیان وچان ناریان

صبح چنان کہیت اور ہو یا کو ریا واندیا گرن لکھ
 روزہ دار نون عید چا چڑھیا جوین حاجیا چر تار
 کسی ساو دیان سوہنیان کھنڈیاں کو بہر لکھ نین چار
 بتاوتہا میں چوادی نال کھنڈیاں تہو خور دیان تم تار
 جوین مل جل دہر اوہر خوشی نال چہان بہ ہنڈیا
 بہر وین ہستی کو ریاں میل چلو چلی سہ چار

چند

آو اپنی تہا تو تار ہو یان کو ریاں ویاہیا ساریان
 جوین ویاہ دی خوشی ویا چڑھیا اتی من سار کھار
 اک میں صیسل بولدیان اک یانچان چو یان ریاں
 ہو رانگن سہ ہر ہون کاری کرک سہو کاری تار
 گر دھیلی دی کھوولی آن ہو یان سہ بڑنگار ساریان
 اینوین بڑنگار ہونگن گمان جوین لکھیا تہو پار

ایمن ہستی نے کوریاں میل لیاں جبند میلے جٹا ہار سے
پیلان اُنی کو لان کچھوں اُسی رتھوں تلے میر غاٹوں چلے آؤئے
گجری رتھ سے نال دولتی بے اکہ دنی نون گل سناؤئے
بہاکی دوسنی تے سوران کجری بے خوب سکی ہتہ بتاؤئے
مالی اُسی سکھدی تے جند کوران بیڑ تو سنگلی کے پاؤئے
مال لے بھگونی تہستی گندی جند و عاشقانوں تہاؤئے
ایمان درشنوں پر دہی پھار پانی جتنی لگو کشمیرن چلاؤئے
کافی اکہدی کہ گھاسی تو کمر شرم بے وزہ نہ آؤئے
زلزلو گئے انچہ خوب سے کمون فارسی لفظ باؤئے
راجی بھینی تے ندی پر وید گنگا دی اندھی بے آؤئے
بی بی رانی اویاں بے دُور اُنی خانوں چینی کچھوں سداؤئے
روشن بے میرشن آہی بی بی بے نیل کچھوں چلاؤئے
ہو رجب ولمان جیم آن ہویان مہتون کستہ اوہناؤئے
حکم ہر داناؤنوں لیا ہستی گل گئے سوناں سپیاندی
چہند پانہ ہرک بازار چلی راہ مار دینی اوہکھینڈیاندی
سیوینی میسر نال ٹاک بند ی گویا بھری دکان سپیاندی
جٹان دھاریاندی چہند یار موی ہستی گور چٹان
راجی اندروی صفادہ ہور ہی بی عجیب کار پیلاند

نوری زمان برای همیشه

وارث کوڑی نہ چندہ وچہ ہی کافی فوجان ہندون تک نہ چھایا
 ال انی سلاستی صاحبک بھری نام خاتون سدیا وندی
 سہتے تہر دلوین وچہ گور وینی اگدوچی حکم چلا وندی
 چندہ کوڑی ان رجوع ہوئی سیدان اوند نیال سہاوند
 سہرائی تے صاحبان نال طوطی تے جیونی بے زندہ اند
 مامون نائن سہی نائن دلوین پھریان تہر کوکل واکھا
 تہا یورول وین چو کہندای کانی چہنہ گچہنہ سناوند
 وزیریم قندارون خان بگم پیا پیکر کے کرلاوند
 بچہون نوزبی بے تی شکور بی بی نال نگدی گاونی کاو
 جمنان وچہ پوری سکھا لہرے نال دیتی لو مارسی بی
 انی بلو گیتو اتی طوطا کے نال تہد و کوئی بے اوند
 خوبی عمر بے بے اتی شور کردی چوہری سہتے چلے اوند
 وارنشا چل کہیت دکھائیہ سہتے مورہن بک پیلادند
 تیار ہو بان دلوین ننان پیکان اچڑی نے کنگ پھلیان
 کالی پٹ ہو گئی وچہ وٹرائی رہے اک وچہ حلیانڈی
 دھاگی پاوئی تنبی می نال طوطا ک کہیت وچہ سہلیانڈی
 اک کہیت وچہ جان ننان پیکان اچڑی نے کنگ پھلیان
 اپ مارنگار کرد وڑ چلیان ارہہ کتیا نال چہ پھلیان

دارشاه کستوریدی مرگ چہی ٹھیکہ سر پرستہ پیا ندے

سعی کنید یان اردیان پیرن گردا بگیتی نیاو بیست
چو نه سوخته داسپدز مکی مردار غنیمت اکیران گیتی

حوالہ نمبر

ہستی مازن کردافن جزا دندمار کے خون او لیتو نے

شست اندازی کردناں گیتا اوس حندی مور لوچ پھوننی

دارث یادی خچ کھنیلو چون حصہ صرف قصور دا کیتو نے

دندیت گیسٹ یہ ہنگو دی رور وکری زاری بر جیسیاں
تہر کنیدی اگدی موی لکا کوٹی کری جہا بڑی جیسیاں
شیطان شوگر ٹی ہتہ جوڑن ہستی گورتو اسی جیسیاں
ہیر میٹ کی دندنی سدہ ہی ہستی حال تے شو پکاریاں
کوڑیاں کالگ کیتی آپنی وابر لوکان کم تے کاج ساریاں
دیکھ فارسی توڑ کے نظم شرون ایہ مگر گیسو ونگ ناریاں
شیطان نے ان سلام کیتا تسان جتیا تے تسان ناریاں
گہرین ساگھرن وابران دم کیتی سکر دیتی ہم ہیری اں
سرداری خواہندی تر بخند دی جیندی شہرے موڈی حال
اوس ناگنی نون کوئی سپ لریاس اوسدینال نہال ہونے
دارشاہ سہاگنی آگ دنگون سونا گہر پانڈا سہو گال ہونے
سندری گہر پان لکھ اندی ضر ویدی لکھ مدار پانڈی
جنہان ذات ہزاریدی سپ کیلی گہت اندی وجہ پاریاں
کوئی اک چو اکھو گندھی ناگ داون اتی دمانان پانڈی
دور دھورتی دارور اہو کردی فرق پوی لوہر و گہر ہستی
ہیر گہدی دہری گہند چلی جے کالے دیو چہری ہستی
جوہریدی سوتری اینگن بیالی ہوگی ہنیں ہستی
مای ہنری بری صنادتی اکثر مٹے زماندی گہری ہستی
ہستے اکھیا فرق نہ پوی لسا ایہ سپ نہ کلی تے اوڈی نے

لک چاہر وڈیر کان وٹ رچو کہ گہیاں نیان پلپان
مار لگتے پیر پیرت ہوئی کھٹا جیوتی کاج کلپان
دارشاہ کوڑیاں پریشان ہوئیں سکر موندتی سالیان
کالی ناگ فی فن پھلا وڈا ونگ دہشی دوی پیری ماریاں
سجی پانکی پیر نون گہرین اندا جی پوہل رنگون ماریاں
اکی کسی کتاب وچنہیں پرمیا جہا خجیان خچ ساریاں
افلاطندی پیش مقراض کیتی دارث قدان دیکھ بھاریاں
گہرین خبر موی چہر پادیس سارہ گہر پانڈی جیہری سیال
گہر نیالسی اوس بخور مہون دوان صان بکھنڈو دھاریاں
ان کیدکن عظیم باب عورتانڈی ہرن چہر قزندی فال
دارشاہ نون رب کھاروتی جیہری چندی جیہریاں
ایراق اکبر افلاطون والا دار وڈی رنگ پاریانڈی
گندھی لکھ تعویذ نے دھوب ہر مال شو اندی کچھ کواریاں
کسی ہنکی سی وچ گہوی پچا چا زان ناریانڈے
زنان گہدیان دیکھ کے زہر دانی کوئی ساجیندی کوئی
پر حلی ہیر شان ہانویں ہلڑی تھو آجوڑی ہستی
دیکھ ہیری سن جوہر کا گہری گہری پوچھ پوڑی ہستی
دارشاہ مدانی ویدر پنجاہستی دروہا ڈی پری ہستی
کالی باغچہ جو گہر اسدہ وانا جیندی قدم پان دیکھ جہانڈی

بنگ نال کروڈی سید چھک چینی تری سبیس نوادنی
 مندوڑا بوند ابی پتر سب اکنی سبیس نوادنی نے
 چھپا تیا سنگتا بوجھا درما ورا کا نہ پیر اوڈنی
 لوگ غز دیوی ونا چن مہی رگو ہون جنگ بونی کھاوند
 کوئی دو کہتی مدد نہ رہی مہورا جادو جنے سول چاوند
 راون رچی تی دیوتی دید پان بڑ دستون ہتہ کھاوند
 کھیر پان کھیا کھیر اگلدیے جیر اڈی تھری جا پیر
 سار کھولکی حال احوال دین مال مہر پان برکنا فوج دیر
 دم لاکھی مہر دیاہ اندی جھوڑ کے گنی سان وچہ دیر
 جوین جالین فون لیا دستون کرین فتان لاون ہتہ پیر
 جو اگھیا سیدیا جاہ بیانی اہ دھیان بہت پیاریاں
 اگی نذر کہیں سہو حال متین گے جو گید کرین فون ہتہ
 اکھین بدو سلی مل جوگی سائون مینان ہستیاں ہانیاں
 بار وکند ٹون سب بنا دتا وکھو شفیان اہ خوار یاں
 سیدی مار تل نہی پچوڑ کی جتی جاڑکی ڈانگے کر گیاں
 کالی باغ وچہ جوگی نے جاوڑیا جوگی ویکھی چوٹون گئیانی
 سید سنگ کے تہر تہر کھرا کھنی اوسلا ترون کالجہ وکھریاں
 جتین سلی بدی جو گیا اوخار وچہ کھیو دی رگیاں
 یاد دستون تغیر کھرا گالیدی کھوتا مہو گھوڑا سن بر گیاں
 جتی وڈنی کپاہ وچہ پین چولی کالانال انھیں اکر گیاں
 ہتہ ہنکی سیدی پیر کچپی مینون دو کہ گتہ پتی پان

جان نام ملای نر

نور کون کھیر پان

جیہ کھیر پان

کھیر پان

کلکی داتتی اوڈنا پھونڈا ملی سرال کھرا ل کھرا وڈی نے
 سنی دار و دوسری کھیر پان بی شتہ پری شکتے اوڈی نے
 کھیر پان تیا بنت جکا پھونڈا کو جیا چھا وڈی نے
 گنگریا دما میان بس سبالی رتوڑا کھیر پان چھا وڈی نے
 ملی دستون کوئی نے ماہ روگی درد کھا وڈی دستون جانڈ
 مہور ویدگی وید گاتھلی وارنشا مہوری ہن اوڈی نے
 ساڈی کرین وارنشا مہوری اوکھی فضلہ اتوڑا پیر
 چلو مہر بدینال میری قدم گھنیاں تھری ہون خیر
 مہتہ کوڑی گل پکا چھدی سید اگھوڑاں جان آیرین
 وارنشا شاہ میان تیر اعلم مہو یا مشہوری ہن جی طیر
 جاہ ہنکی ہتہ سلام کرمان تسان تریان خلفان ساریاں
 سائون بی ہی ہیر فون سپ ٹاٹا کھیر پان حقیقتاں ساریاں
 جوگی مارنتر کرین سب حاضر جالیا سائون دریاں نے
 وارنشا اوہتی ناہن کھیر پان جتی عشقی مدیاں پان
 واپوڑا وچہ کھیر پان بانی کر کے ڈانگے گھوڑاں لاتی کھریاں
 کھیر پان ہی مہدی کھیر پان دین بان مہر اشو کر گیاں
 سائون کھیر پان کھیر پان کھیر پان کھیر پان کھیر پان
 سائون کھیر پان کھیر پان کھیر پان کھیر پان کھیر پان
 جوگی چھپا سنی ہے کی فون اس حال آوین جبار گیاں
 وارنشا جو چوڑاں کھیر پان کھیر پان کھیر پان کھیر پان
 دزات و مہی میری پیر پیر پیر پیر پیر پیر پیر پیر

میں تان دیدنی فانی ہوا ایک سبک دم کا بھلا یا مین
 جہنم سیدی کیسی سی جھڑی جی پنا جو ہر یابی
 ہستہ ہیری کوئی آشتی کیا بہانوں کر فریب بنایا
 نقدی لون موزنا بھلا نہین سب پال نقدی دھرم دنگدی نے
 جہڑی چھ جہان اجاڑ وین صحبت جو تانہ لکھ کوں گیز
 کدی کیدی کیلو چھناہ توئی چہڑ پستال جی جنگدی نے
 جوانی ہری بڑی ننگ ہوتی خوشی تھو بہ منگدی
 کدی کیدی سان ہن ہا جان پستال پازی ہنگدی
 اسی لسنی مان اسکل کوں لسنی کرو میا زری جنگدی نے
 بہتہ بنوین ہون گہا ہونہ وہ کدہ زبان نشان بھلا یا
 بی پر میاں کیسیاں چایاں میری عرضی اندیشہ کو
 جی زہروالی کسی ننگی سان لکے ماندی بھلا یا
 جوگی رہیو سلی مار سان بھلا ہی مھر دلیا دوسے
 تیری جی واک علیہ کران سان اپنا جھڑا گایا کو
 چپ ہو جی سچو نال بویا جتا کا ہنون کچھو کا ہنون
 یاد رہی چہڑ کران چہڑ او ہونڈان او دیان چہڑ پنا ہونڈ
 زمان باس فقیر انون حبیب یا چہاٹان روزیا میا ہونڈ

دارشاہ ہستی تیری دھن ٹی رل کوڑمی سپو بچا مین
 جہڑا کنگد او کدہ بھڑا اسی خوف خطر لوں مل شایا
 دارشاہ بھلا نہ مول مروتون ہستی کدہ حسان چر مانی
 جہنم رہی عشقی چاٹ لگی دید و ان قصا دی زنگدی
 مرن دید جی دزدہ وین ہننن ہوگی مکل زنگدی نے
 اسان چا قرآن نے ترک کیتو سنگ مھر اندی کو کون گدی
 صحبت غلقدی حبیب فقر مین چہڑی تیرا کدی گدی
 اسان سیدی ناہ پر واہ رکھی شرم ناہ مامون سنگدی
 دارشاہ منا کی پس دھرم ہو رہی ان گدی کنگدی نے
 تیری چلیان ہونڈی ہی مھر خلی برہو رہی رانیا کو
 اہم پر موی نیکیہ کوڑ مینون لکھی مان فاقو اجا لیا کو
 جھڑ موی مین جی ناگ لگی تیری چلیان خیر راولا
 لکھی دھرم صائی مری جی جی سب دلو کدہ چہڑا
 دارشاہ نقدی رضا دلا انہان اولیا بی ہنن ایسا دھرم
 چہڑ ہین جہان فقیر موی انہان نشان نال بادشاہ ہونڈ
 تیر نال نہ چلیان نفع کوئی میر علم پھری دیا میا ہونڈ
 زمان چلیان لون کرن چاہو ہڈا مان متد کرانڈا مینا

دارشاہ کدہ قرآن تی ہن منبر کیا او کو کر دیاں بھلا میا ہونڈ

سید اکھڑا رہی پئی ڈولی چکری مین تیار دھرم
 اک میری نال نہ دیرا دھرم اویر نال فقیر مری سار مری
 مینون مار کی آشتی رہی روڑی اسی ڈول چہڑ کوڑ دھرم

بڑی جو صورت کوئی خوب مانن کپڑی جی مینا کو
 جہین تھلا وان مروت لایندہ چاہیہ چاہیہ
 نال سن ناندی گل مین چہڑی نت خود مری نو

سان اومنون سولن ہتہ لایا کافی لافرو تہہ ہی جہا رہی او
جہا ایک گہتی پیر وچ چمکی جہری اوندی وچ کھایا سو
اوہ پالونن نامیون الگ لایا خیری نیکی و منن کھایا

ایونین غفلتاً نوحه بر با کستی و ارث شادایه عمر یاد پی او
که با قسم دزدی میبهره جاستم خوبون چاکر ایما سو
بهر یا حسدی با فدا چو زتابت تا پیش او سنون قسم کر ایما

وارث ربون جید کے پیا چھیٹ ایون راجان عمر کو پاسو

کبیری رشادتی الی جو گزیدی سانوں قسم ہی پیغمبر و مہدی
سانوں پیغمبر جنی دہموی دہادی کوہ قاف نے دہار کشمیری جن
دودون دیکھکے فاتحہ کہہ چہان گوہر پیغمبر خالیدی پیرد جیو
اوسدی جہان اسان تہین جامی تہم جہانگون جلی جنی پیرد
خلق اکیدی ہی ویاہ اندی میل دہوی نہ انگسیریدی چو
اسی چوہ نہ بولسی جو گیان تے خیانتاہ کرسی خیر نہی جن

مران ہوئی ایسچہان کو ہڑا صورت دہی چین ہیری جو
لکا کوٹ پہاڑا دور دی فرما دنون نھر جیون نیر دی جو
ساتون فصقہ دی دیوار دی ڈہکان نیری آن لالچہ چیر دی جو
پینس مار کی سنگہیہ ڈیڑہوئی اینوین ہو لکا دودہ کہیری جو
لوک کہیری مین پرا دہشی ہان دہی صورت ہیری جو
وارث شادایہ خواب لوگوں جنگ شیری جانی شیری دی جو

جو گی زکری کے انگہ دنیا لغت کدہ گہیاں تنہا پٹیاں
سُنی جوتیاں جو کید یو جہ اکون ساوا دہرم نیم تین پٹیاں
لٹ پٹکی ال گہیاں کٹ پہاٹ کی کبہ وہ چٹیاں
پکڑ سیدینون مال سوڑا مڈی چور یاہ وگنوں ڈا جٹیاں
دو دین بہ بان سروں لہ پکا گہیاں وگنوں اونہوٹیاں
و کبہ اونچی نے سید پٹیاں کتو جو بن الہی سورنوں پٹیاں

ایہ میر داوارنی ہو بیٹھا جا دایرون سو کہ وجہ شیا نے
ایسی جو گیتی سید پرنال کترو دم دم تین خون پھینا نے
برابولہ ازیر لب اکتین چہا بانیاں شمر وجہ شیا نے
کھڑن پھوڑیا نال متیان دہون گیتا نال غریبا نے
نہا بیٹکی کت چکو کیتا لنگ گیتا کی نگہ نون گیتا فی
وارنشاہ خدا دی خوف کولون ساڈا روزمان نہر گیتا نے

کبیر مار کہا کی نرت بیچ چنیا واہ و واہ روند گھر روندے
ایہ جو گڑا بہن جو دہار کر کے حال اپنا کہوں دکھاوندے
مال پڑی قرآن فی دی النجان چونکہ پاؤند الہ ربناوندے
اجو اکھیا لیو اندھیر باروایہ غضب فقیر نے چایا ہے
فقرم کردی ساری خلق آوے اوس فقر داسبق زیبا ہے

یہ دیو اور جادوچہ ان لہٹا مال گھر کیان جند گو اندہ اسنے
یہ قارون کے دین سے قہر جا بڑی بوہرتے ہر کماوند
مینون مار کی کٹ تہ بار کیا پنہ اکھو لکی جٹ و کہاوند
یہ ہستی و اکیوڑا ر جندون کم کا جہتیں جاگوایائے
دارش شاہ میان نون باگ و کھو دیو او می سکھو تپائے

سہتی لکھیا باجہ جاہ اپنی سیدہ انہون بد اسد آوندے
 نال کبر منہک دی سست پھر دا خاطر تے نہ کسینوں لاوندے
 جاکی نال فقیر دی کری اگر غصہ غضب نون پیاؤدندے
 مار نہ دی دوکہ حیران کیتا اچو کہوڑی چہ کو داؤدندے
 سبب کیم جو اونون لاؤندے نیر اکسیان تون ڈال آوندے
 ایہ قدر مان بدیان کون موٹی مینون جو گناہ تون داندے
 اوہ کیدی کی پرواہ رکھن جہان آسہ ار بندہ ماؤدندے
 سیان خوف خدا یڈاہت کردا کران ہ جو اس کو آوندے
 یتان جاو مان اچو کہہ تے ستر جلد پلے پکار دیکھو
 ابھ پھر خدا یڈی یاد اند تین نفس شیطانون مار دیکھو
 تین فقر اقد دی پیر پوری وچہ کچھدی مخینون مار دیکھو
 تقصیر تمام معا کر نے بخشہ فار بندہ گنہگار دی صو
 طہی جان میری اوگس بار یاندی کر وضو مان بار او مار دیکھو
 جیہر آکلی کری براری جیہ اوہنوں وچہ زمین گنہگار دیکھو
 چہ دیسیہان اوجاٹے اچو جٹا مین پچھا چہ دی
 لہ پی میری اوتی جیہ یاندی پہاس جان نہیں لکھ دی
 جیدین جو گناہ اطار بدای سے مردنوں تر نکار دے
 پیے کلدی کوڑی تہہ روئے اسی کاٹکے مو او داندے
 چور سدا مالدی ہمنہ نون تیر مان قدر مان لو سے مار دے
 تیری ہر دنیاں ہو چکا چکے سے تہہ تی آن بکارنی مار
 جوگی چلیا روحدی کھاتی تیر بیا شگس مناوتی نون

لکھیا جاکی سبت تعلیم کرنے ادب اک سجادہ لیاؤندے
 سامنے ونگ ایہ سری پیاؤندے اکون اگر ان پیا وکھاؤندے
 فقر کسینوں کچہ نہ جانہی مین شہنشاہ چیا باخ آوندے
 یار و عمر ساری جیہی ماہ تہی رہیا سو مہنی وڈ وڈ آوندے
 تیری راج وچہ صاحب حکم کردا شاہزادیاں فقر کر آوندے
 جہان ملک تے مال گھر بار چہ دی تہان جف کیم کسم آوندے
 تین ہو بڈی بڈی قدم برکت مینون جاؤندے تسانہ بیاؤندے
 وار شاہ جوانی وچہ سب رہیا وقت گہ تاثر سچو آوندے
 جانہ کمر اہتہ پیر تے تین لاڈلے پروردگار دیکھو
 حکم رہی تون تین مین باہر رخاخص ضرور دربار دیکھو
 ہمدعا قبول پیا یاندی دین دیندی کم سوار دیکھو
 میری نہ نون سب وار ہو یا تین کسینہ سب دیکھو
 تیری چلیان نونہ میری چو بندی لگا دین تہو تین دیکھو
 وار شاہ دی خدا معا کر نے بخشہ تین گنہگار دیکھو
 اسان چہ یایا یہ نول چہ ن کیر سی مڈہ قدیم دہندے
 وار شاہ جہان تون کسے اچکل فقیر مین لہ دی نے
 جو کچہ میری سونڈری پیر چہان جان مال پروردگار دیکھو
 ہتہ ہنکی مینتی جو گیا جی سے عاجز نیال بکار نے مار
 اعتبار کر مان کم سو یاندے آئی مردنوں مرد ہکار نے مار
 وار شاہ و ساہ کی اس دم و ایونین عمر گزرنے مان
 ایت وار نہ پچھا گنہ گار تے جوگی اندانی سیں منادنی نون

دیکھو عاشقو جہاں سے آتا باز دی پتہ پڑاونی نون
 سب کردار پیری پیر پڑا سلیمان آجا جہاں باونی نون
 رکھا جوانی دھیر دگدھو یا اپنا گنیا حرف گنیا نون
 انہماں سپہ ماڈی سدا گزاسکون یا سب لڑو نون
 جو خیار کے دند بوس ہو یا اپنا ماڈی سب پھر اونی نون
 جو بڑا اپنی اپنوں جانڈی ویسی جاکی اپ لیا یا نے
 دو کہہ دروگسی سہ میر وے کامل دے نے تیرا یا یا نے
 چینی و بھیدی وجہ لکھ نہ تر اب اللہ دید ملا یا نے
 مال ہستی دی حالتے رب تر ہما جوگی دلازا مالک آیا نے
 تان دہر اندی ہو مر واصل دہو دن اس چروں یا نے
 ہماں جو آوندہ تین ہستی اگون ساہو ریان جنگ جہاں یا نے
 منتر آگ تے پتیاں دو کون لکھو لیاں کہیں رجا یا نے
 دہو ان تار پتیاں جوگی نہ ماندا آج کہیں ان فی خیر یا نے
 پہلا ہو یا جی کیدی اس تے رب و چہر یاں یا ملا یا نے
 رنات ہوہ کی لین شہزادیا نون ویکھ فتر اگون بنیا یا نے
 ہیکے تے نہ ہو دن دونوں کو ریان نون شگن اہما نظر یا نے

بیکھا گنڈ دی دھیر داسپا رکھا نہ گنیا ساگ اونی نون
 کر جان جہاں اوہا دتہ آئی ماڈی سب کر کے نون
 نیت خاص کے انہماں سدا گزاسکون یا سب لڑو نون
 دسہی جگر کی چوڑاونی نون دھوون پٹ تو لیا جو نون
 وارث بندگی و سگ گنیا سین ایشیا این پتہ نہا نون
 پہلا ہو یا پتیاں میر جی جانوں منٹنی داوید سن نے
 جہر اچھو دہر میان چاک ہو یا و ت دسہی جوگ کیا یا
 شاخان رنگیر گنیاں ہون پیداسا نون باہو مینہ سا یا نے
 انہماں سکدیا نڈی دھار کے اوس و تہر پدیا یا نے
 اہی پیری کلام آج کہیں یا نے ہم عظم تے اڑ کر یا نے
 ویرا رہ دیکھو تے کوئی ہو نہا جگہ ہو پتہ پتہ یا نے
 کہیں شاہ ہو رین آج ان پتہ تہو آراو دلاو ان لایا نے
 لکھن لکھ کر دی خدا تچا دو کہہ میر درب گویا نے
 سستی آج تہہ اختیار لیکو ڈیرا ڈو ماڈی کوہری یا نے
 اپنی دھار ویدی اگی مال و تچھو گن سوسو دھول دجا یا نے
 جدون جوگی تے ربری ہر ہوئی کلر شور دھو باجہ لایا نے

دارت شاہ شیطان ہر نام کرسو لون تہال دیو چہ بنایا نے

کو ریان جاکی گنیا رتیا میں تے دھستی آج دو میں نے
 تینوں دوزخ دی آج حرام ہوئی رہ پتہ بندھی پانچ نے
 تیری رتے اس پہوچا دتی آج یار دنیاں ملا میں نے
 دھستی جویدی جی میں پہلا ہو یا جوگی جہاں را پیا چھو نے

رٹی اچھیا ت پتیاں نون جدو گیا نہ دیو چہ آ میں نے
 پوری رتے سیکہ تار میں تون ہوئی لال دنیاں پو میں نے
 رب آپ سچو اکرام کتیا بیڑی روڑی سچو جی لائیں نے
 ایہ جوگی نام میں لے و فکری جس اپنا فضل کر میں نے

تیری دلدی ہوئی مراد پوری رہی پھر یار دی ہمت پہ پڑی
جو گشتن مندی کی آن دریا بکند پیر دانت مکھا دے
ہوئی اک نیکلی جانتی جیتے پیر دانت مکھا دے
دھوآن دھوپ دکھا گئی رات اندر گورنتر دھن کر آئے
درد و دوسری رب کہ کسی پیر اکھنا نا پہلا و نہ او
کران بیٹہ نو پیکل جتن گوشہ کوئی نہیں ہے چھو پو پو نا
اکو آدمی آو نہ ملی سہتی او کہا سب دلوگ گوا و نہ نو
سب لٹجائی چھٹا جا کہرا او کہرا چلا کما و نہ او

دارشاہ کہو پیری سنا میں آج رہتے چور کر میں نے
پیری مرد نہ عورت غیر کوئی کسی او چھا وڑا پا و جی
گورنتر زبان سوا لکھتے ای میری پیر وایہ فرما دے
دارشاہ میان بونا بند کر مار بارنا میں ہے آو جی
جوگی اکھیا فری نہ مرد عورت پونی کید اناہ پر چھا و
کن سن وچہ و ہری آن پنے نامین دھم تے شور کر آو
کواری کو ریدی رکھ وچہ پیر اکھنیں ہو کر کہتے آو
کہتے تھے وار قرآن اندر نہیں چہ نماز چھو تا و نہ او

دارشاہ کوئی تے بندگی کر مروت نہ جگے آو نہ او

پندون باہر آو ماندا کو ہر ہے او تہو دتی نے ہتا نو بکھا
نا و ہوشاہ بنیان مست ہو عشق مشق فنون کوں کہا کی
سرتی آگنی ہو کو کو کدی چپکے مار کی ہتہ بنا کی ہے
بیکلے مالک ہو دین مل کہری جہان یا ہے شگن نہ گے
دارشاہ پیر تہا رخ دین کرنے جہان یا ہین گہر یان
اوتی رات رنجی پیر یاد کی تھی طرہ حضور دلی ہتہ تو کیا
کہنڈی سپد جلالی ہی سے و چون عطر د شگنوں جوں یا
مد پیر اندی ہو جس شخص میں ہے اوتی کہ تہیں تو کیا
پیر بہا و الدین دگری دہکتے تھنڈو یا کی راہ نون کہو کیا
دارشاہ چھو نا دین بد گنوں عز ایل آو ہو چہ ہو کیا
پیر لاتی ہان عاجز اندا بنسل تیری ہے عام کہستا
میان ہوئی خور جہان ساری نام ایک کل مذہب کہتا

ہستے کو زینون سکد سو پون سنا وچہ اوتو کد پا کی ہے
جوگی منگدی باس ہا پونے او بیٹھا شگن منا کو جو
کہری آپ جا گہر ہے جگرستی آنا باز و ہتہ پیر انجو
اوس کہہ سر گہت کہ پتیا فی جہان یا ہو تہرے بنا کو
انہان جگت اولانہری بہت ہے ہن بیٹہ نو نہ کہا کی ہے
رہنجا کو ہر یو چہ تنک بیٹا دل اسد اندر وڈو کیا
شکر گنجہ آن رومال چپے مند رال شہباز آو تو کیا
خونکہ دہ مخدوم جہانی دا و چون روح رکھنڈی او کیا
مشکل کران سان یہ پیر سری رنجی یاری من یہ ہو کیا
جاہ بیٹھا این کسون او ہتہ جاسون میں تیرا کہو کیا
سلا کو بیٹوں رت تبار کہتے تھے ان حضور سلام گیتا
تیرا کہن ان دلون منظور کر کے متا کہیر نا یز استہو غلام گیتا

میرایار ملا دنا دھانی اسان کم تر اسر انجام کیستا
تیر یو سلی ما پیا نال کیستی جوین علی د نال غلام کیستا
موهنون کچر مراد جو پے مینون ایو تہ تہین طلب کیا گیا
ملی شاہ مراد ماموشی چوان مین جا کج لاج آرام کیستا
دل و جان تہین ہو کج کل کینے جدون کچر کم تر انجام کیا
را کچر تہین او تہا دھانگو ربا میدنا یار کو آسنے دا
پنجان پیر اندی تر ت آواز ہوئی ربا یار میدین سٹا
اگر لنگ ...

شالا دھکاوی ہش دھک نیری آچر مین کچر دھک
دانی سویدہ پوری ایہ ڈچی کہن چوک پانی نون
سہتے لئی مراد ہی ہیر رنجور وان ہو چل لاری لاریاں
پو دما پکے لیکے دامو داسی گھیا ڈان تہریان پار کیا
جو ہر دی گہر انون سنہ لگو اونہان دیکھکے گلان تہریان
جیہڑا پیر و بوی دیوچشا اونہون چاکر ان ہون تہریان
جہ گہر تہ سہتے دچور کیستا ک دھنیا انہا لاریاں
مگر اونہان دی و ہران و تہریان کچر چپان تیر کتارین
نچر ہوئی کروانان کچر کیستا دیکھ کتیر مان و ہران تہریان
سیان جہان بکا نری نار اوین مین دوزخون تلچو تہریان

دارت شاہ نایان نال خلیک بدھا کتیران کل منایلی دھریان

اجو تھرون لوکان خیر دتی تیرا چوڑ جگان ہو گیا
بجلی پڑ اسمان تہین اگ عینون سہ بانہ یو ماضا ہو گیا

بہابی تہین پڑا کی تو دتی کم کتیرا نید اسبہو خام کیستا
جدون کو تہینون کلکو دور چیا تہینون کچر سہتے سلام کیا
جو کچر مونی نے سینا دینا ل کیستا آخر دھنریال جو رام کیستا
بادشاہ جتول مہربان ہو اوتھی رینگے ان مقام کیستا
دارت شاہ تہین پڑا کی لاج کہین تیرا جاک کچر تمام کیستا
ایس جتو نال ہے کم کیستا یار پار کرنا کم سارنے دا
فضل رب کیستا یار ان میا اوس شاہ مراد پکارنے دا
ڈچر شاہ مراد جو آ رنگہ ...

میری گئی قطار کورہ کتیر کو کچر کیتو تونی ہاریاں
دارت شاہ لنگو دی ہین دل دل ایہ دشتیان تہ چار پکے
راتورات گئی لیکے باز کو تہان تیر مان دیا سنیان تہریان
وقت ملا دھو یا جان لیا نڈا دیکھ کتیر خلیاں جا تہریان
اونہان اندر و ہران خیر لکھ گلان پوچھ ایہ تہریان
ساری تہر دچر دم تہ نور ہو یا کر ن کیرنے دوزخون تہریان
لیکھا اودا لگو اونہان کچر ہو یاں جگہ پوچھ تہریان
مارا دھوئی وچر کتیرا نیدی دیکھ اونہان و ہران جا تہریان
جرمان مین ایمان دیاں کتہون ایہ مہران تیر کتارین
ایہ مہریان مثل شیطانی مین کام وایا نڈا نظر تہریان

کچی ہوئی تقصیران اسان کو لون تیر غصہ سہتے پرو
جوگی ہیر لون لیکیا سنی سہتے ساداشم جیا سہتے ہو گیا

زمین سخت آسمان بی دور دسی جیہڑا ہو وکاسوئی ہو گیا
اک جان بندہ بی بہت مال خوشی پہلا ہو یا فقیر اندی اس کو
اکلے ڈنڈی تلک جان پتی پار دپی سی پیر اوداس ہوئے
اک پتھر دجاؤندی پیرن پیرن جو مرد فقیر اندی اس کو
پہلینا داسر ان ان مرد ملیا الی لنگ تلوچا چاہر دے
دیہڑی داسر دگتے ہتھ پایو واہ واہ کردی سہ پہاڑ دے
مارنا دکان ہوچی سن تے دار جہار کے پند وچہ وار دے
جیہڑی جوہ اندر رکھیا پیر دسی پتھر شیر مہیسی آدم خوریاں
چاروٹ پیری پیرکان ارد اوہ ملی وچہ پچھیا شوریاں
پیر اکھدی ای پچھیا شیر انا میری کن پی گننگھو سربان
پنج پیر پچھیا بی نے یاد کیتو اوہ آئی نے اکھدی پیر دیاں
جیکر دکر ونامین گل خلیکے نہیں دسی ساون گوریاں
پنجان پیران زبان نہیں حکم کیتا تچا جاکل فتم باوین
کہا جری عورتون شیر الی ہون منت دیناں ماسوین
راجھا پیر گئی اڈہ کوہ جڈن تدون دیکھے شیر اوتھہ دوریاں
راجھا اکھد اٹھراجا شیر مرد استنالی ادا سنون ہونیاں
راجھا اکھد استنی تن شیر مرد استنون قسم ہی پیر فقیری
سن اسانہ اکھیا جاہ ٹرکی سن قسم حضرت دنگیری جے
شیر اکھد ای پچھیا سنی مہیون ست رز طعام نہ کیا آئی
فسان دمانون رچا کیا دسانین شیر لکھ چاسا آئے
راجھا تنان کر کے تھکد مہیا شیر اکھیاں بازہ آوندے

ساڈا جیونا بہت محال ہو یا وارثا سس اندون گیسٹا
 اک جان رو دنی جوہ کھیر پانی آج دیکھو تو چور خاں کو
 ایہو دوسرے ہون سنون بار ووزرات نہ ہی سیر سکر
 وارثا کی منیاں دل لگے جدون اُتھر کال پس کھر
 کھر گشتان کمان دوشی کھیر منیاں تہیار اڑی مارو
 مار پر چہیان اُن بوج کر کے تیخان مار کے وکھر جیارو
 وارث شاہ جان ربے کھیر کستی بدل تہری لکھت پادو
 چن جیت جوا و سنون بوائی او تھون دوڑ پار کے زبیاں
 کن ہیر دی ندون آواز پھوچی گھنڈی پیادہ منڈا ہن ہیر
 سیر اڈ کر وطار بدٹ شہر بنین ایہ قہر قلو رمیاں
 مدد کر و خدایا و اٹھائی ساڈی تسانہ بہتہ ہر ڈور منیاں
 وارثا ہیرن اُگ عرض کر و خوشی کر و منون دیو تو رمیاں
 جدون شیر اسی قینون اکر نون تھون کھیر نکا گوا سیر قین
 جیکر مشہ عرض اے ماہ تیری وارثا و سنون اُگ کھیر قین
 بہکان مارو تے لاند اچکلیانی رنجھو ساہنی جا جو پاتے
 وارثا جاپا لکدی ہر مہری شیر مارنی نون اٹھہ ڈور پاتے
 اسان عاجز انون کینون زنا این گل بری ہی ایس تہر
 وارث شاہ رنجھانت بہت کر و طبع تنگ پچھتی ہیر
 بہکھا تھنہ تی بہت بچال انین رب اچ شکار لایا سنے
 وارث شاہ جی ہیر گھنڈی سالون بب خداب جا پایا
 رنجھو ہیر اندا حکم پروان کیتا ہر چند سوال پادو اندا

مستی شیر نے ان بات اوسدی پھر دہر داجا چلاوند ہے
 رہنجا ہیر نون پل پیاری مین بی شیر نون کچا ونا مار
 بچا پچھڑ دیوی جیکر لاندہ ایہ یون جان تہین جا کو مار
 شیر بات سنگر راجھی بار دے دوجہ کچھ چیان کہاوند ہے
 راجھی دیکھیا نہیں خیال چھڑ دا دوان مان بونٹون پھاو
 راجھی کڈ کھنڈی پیر زکشی دی کچھ شیر دوجہ کھنڈیا سو
 شیر تر پید بہت بجال ہو یا دوسری الگھنڈا دھکا سو
 کس شیر دی لادہ مرگان کیتا نہ مان گل اندر پائے
 جی الگھنڈی شکر خدائی تینون رت چا بچا پائے
 جوہ عد لیدی نگہ جادوان جیان بچھ یار نون نینڈا
 وقت سون انہیں ہیر واری زور واری دراز ہو فیر
 جڈن ہوئی ہیرت پیر زکشی ہیر تائیں فرینڈا کھیر
 دیون دھران بھینون آن میان تپا اوجا وچہ پائے
 ہیر ہیر کچھ کچھ تپا سپ مالتون انکی کھیر پائے
 لادہ سبیاں نہ کی ہتہ دونون پڈا چا کاناں دھیر
 ہیر کھیر سستی سوجہ ہستی نینڈا میار جیان انیان نون
 اس نینڈی شاہ فیر کیتے روپیہ نے وقت دمانیا نون
 ستے سوئی دھکشی دھم وگنوں غالب ہیر دیور بچا نون
 نینڈ پت یعقوب اکھوہ پایا سنیا ہو سیا یوسف دینا نون
 نینڈ دھک کیتا ساجیل تائیں یونس پت پچھ وچہ پائیا نون
 باس ق پل دھکھوئی چھڑ گئی نے قطب گائیا نون

پیر نون

فرینڈا

کھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

وارشاہ رہنجا پچھڑ کچھ جی غضب جی اوتی بہت لاوند ہے
 سنت کیتیاں بارہ آوندی مذہبون ایہ الگھنڈا لاوند ہے
 وارشاہ جی کہیا نہ منشی ایہ یونین پوچھ چا مرگہ دمان
 کھنڈا آدمی زادی الگھنڈے پچھ دوسرے پچھلاوند ہے
 وارث شاہ غنڈل شیر تائیں رہنجا جاتیں بار یا چا ہونڈے
 خوجہ سید جلال خاں نینڈا شکم اوسدیناں چلا یا سو
 وارشاہ میان راجھی مٹکے تے کس شیر دی چا قون لاسو
 ہیر مٹکے بہت دیل اندر راجھی جا کو کھہر کہا پائے
 راجھا خوشی دیناں دھنڈا روان ہو یا زرت ہیر ہیر پائے
 متان دی ہی ہیر راجھی نون اس ان چت ہیر پائے
 تہہ برای فیر تائیں کون ہو نینڈا کھیر پائے
 وارشاہ اوتی سونگھی دونون دوکھان انکی پوڈا فیر
 دھنڈا دی برچیاں فیر دھنڈی گھوڑی دھنڈی فیر پائے
 ہیر گھوڑے راجھا فیر ہو یا دیکھ جو گھنڈون انکی چھیر پائے
 وارث شاہ فیر اندھنڈون مار مار کی چا گڈیر پائے
 نینڈ ولی تے غوث قطب دینڈا ماریا راہ پر مائیاں نون
 نینڈ شیر تے دیو امام کوٹھی نینڈا ماریا بڈی سیانیاں نون
 نینڈا ہیر سیانیاں تائیں نینڈی نینڈا چھڑا کائیاں نون
 راجھی ہیر نون نہ بچھ کچھ دھنڈی دھنڈی وقت دینا نون
 نینڈا خودی قضا نماز کردی شہزادی جنہون انیاں نون
 خوش حقدی قلم فقیر گھوڑی کون اقد دیان مائیاں نون

پیر نون

فرینڈا

کھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

دھنڈا

کسی تری وقت سی نہیں لکاشان چھایا بیٹیاں انیا نون
میند مرزید ایس کٹاوتا میند کروی بہت جیر انیا نون
وقت موند نہیں بیری واری زور کوری قمن کھلینیا و
وس پون تون ویریاں سا دیندی کے دھک مشک لینیا و
راجہ عدلی سے تخت سے عدل کردا کھری بانہ کر کوک سینیا و
روز حشر دی بہ جیسا کہ تیریاں سیان انجھینیا و
میں گھنی مان اوہڑ جا پھیدی اتھی کاسون میں نے لیدیا و
اثر صحنہ کی گرجان فلبہ جاہ چیدی پاس شیشیا و
اوا کو کو کیتا رنجینی نے اوچا کو کد اچا گران ہر اسد
بو بار کے ملکان کری دہان جے پچھیا سوز سوز
حکم ملک مانیتون رب سچے گرم ربد افکر غم کاسد ہے
تیری رچو چہ بنان تعظیم پانہ گناہ تی نا کوئی دھٹائے
راجی حکم کیتا جڑی جنم باکی آراہ وچ کھیرا کھیرا مانیتون
نہیں ہوسد چو باس رچی چید دیو کھیا جھلکایاں چیر مانیتون
بنہ کھرا لگی کے مان چلو پے نہیں جاندی ہیں کھیرا مانیتون
کھیری رچیدی ان حضور رتھ صورت بنی نے ان فریادیا
میتھوں کھوہ فقیر نے اوہ پھینی جوین میا نون دشادیا
جیتان ہریان پکریان دیکھ پھولین شطین میں اندرون مانیتون
ایدا ہو ہتھ اپرا دہ ایہ بولد ہے ایہ مان جیکری میرا دیا
کھیریاں جوڑ کے ہتھ فریاد کیتی نہیں وقت ہن ظلم کما دیا
وہری دودیاں مہتیاں ہولیاں آتے علم جی مان لا دینا

راجہ

راجہ

راجہ

راجہ

میند دیکھ جوستی نون وقت پایا پیری ڈھونڈ دی دوانیا نون
سا دہی تن ہتھ میں جے ملک تیرا وارثا کیون دینا نون
مارا ہنسی موت ماہ لیا دنی عقدہ رچکینیا و
جیرا کھنڈیا وچہ جہان ساری نہیں جاواناں محل سینیا و
بنان حملہ دی نہیں نجات تیری پیارا میں قلمب بیٹیا و
کھری بانہ کے ہیرا کھیدی میراوس نہ کہ کھیرا شیا و
نہیں جھڑبندی ہو جاندا لکھ ماریدیناں سینیا و
وارثا ہ مانا لونا ہو مان میں چھو کھینا دیناں سینیا و
راجی اکھیا لکھیاں خبر یاد و کھیا سوز سے غم ہر اسد
راجی اکھیا رچیا چوین تیرا راج حکم کھستائی
تیری ڈانک پی روم شام اندر بادشاہ ڈی کی اسد
کچھ پیاسدی شہد ہو دینیری وارثا لکھ پکاسد
راجہ لکھ چور نہ جان پکچھ چھو کھیاں کھین فیرو مانیتون
پکچھ حضور لیا و حاضر راہ زمان کھیراں ہیرا مانیتون
وارثا چن سورجان گر لکھ اوہ پھیری اپنی فیرو مانیتون
راجی اکھیا کھوہ پھوٹھی ایہ کھوہ پھوٹھیا دیا ندی
بیرا نیاں تیری لکھ لکھیا حساب یہ بڑی دربار عادیانہ
میں فقیر غریب ناتھ جوگی مینون کران دھا آبادیا ندی
وارث باہرون سکوتی سیاہ اندر مینو ہوں جوین لڑا دیا
ایہ ہلک جے اجید ایہ لکھ ہا سوجا دہر مینون جوا نندا
سا دہی ٹوٹے نون اکھن سپ لڑا اوہ وقت سی ماندی

راجہ

ہستی و سیاچ گیار باغ کالے ڈھب جاڈ جیگران پونڈا
 لیندا دو مانٹون راتو ہی رات نہا فقرولی الصیہر کوئیندا
 اکہری ہی اکہ سے فونہ سادھی وقت اسی عدل تباویندا
 ربی چورانی یار مانٹون لد دی سولی رجم ہی چور چر مانڈا
 بادشاہ فون عدل ہے پھیککا وقت اسی عدل تباویندا
 راجہ ہی اکہیا سوہنی رن ڈھو ٹر لگ میری آگہیر بانیے
 چور یار بد نام کر جو کر مینون مار کے چاکہ شیر بانیے
 پچان پیر اندی ایہ مجاورانی بہان کہ نہر کن پیر پیر
 دیکھو جو دبار دی جو ہتھ بولی ایہ بڈانی پیر پیر بانیے
 گوی روز جھانچ والینی بہلا ہوئی نہ چا شیر بانیے
 راجہ اکہرا کران مین قساری ہری چیز فون ہر چیر پیر
 چہڑا ریان جوگ پچان چہ پر کبہ فون اجی گہر بانیے
 سبھی اکہیا تان تعمیر کیتی ایہ بڈا فقیر بھانیاں ہے
 رچی جیٹ نہ جاندی کسی مین تین اپنے قد پچانیاں ہے
 راتین چورتی دینا اودا لیا تے شیطان انکون جگر بیاں ہے
 قاضی شرمہ لاشنوں کری جہی جوں سوا لیا لاشاں بانیان
 فقر خاکی ایسوں راجی عدس بہت غریب بھانیاں ہے
 جدون شرمہ دی آکھی رجوع ہو قاضی اکہیا کر دیاں
 گہیری اکہیا پیر ساک چکا گہر چوک ساک جانشان
 جج جوڑ کے اسان باہ اندی ٹکی خیر کیتی ڈیر دیشان
 دودھ کیتی ملان سہ آڈا جہون غلطی فقہ قرآن بانیان

منتر جہڑ مینون سانجے سدا آڈا اسانوں کم سی جہڑ چہڑا کوئیندا
 چون چورتی باہرون ہر دیتی ہر تے دل ہے پیکہہ و مانڈا
 راجہ ہی یار دا عدل تون کین باکرین رسمی منسل کر اویندا
 اقل المردیات قبل الاذی اکہیا فایہ جیگران باویندا
 بہلا کرین مانا سون مار تین حکم آئی ہی چور رکاویندا
 نہا خوفتون ایسٹن لہوالی پچہ کنگ ازغید اچا شیر بانیے
 میان آپ شیطانون چا پچان اعم وچہ کو دینر بانیے
 بہ جیان بہانٹون ہک چہڑا تیری ملک وچہ آکھی چہیر بانیے
 مجرم سان خاندنیاں ہر ہر میرا از اکہاہ اوچیر بانیے
 آپ ولہ فی جے اوس دہریدی مینون لک جیاو دہیر بانیے
 سچ اکہ تون لک کران پرنہ کوئی بڑا اسان چہیر بانیے
 وارثا مین گروہی باہونڈا سری سر جو ناہ لیر بانیے
 کن نک ڈا دیاں چا ہر سولی انون لگی ایہ کل بھانیاں ہے
 زمان کہوہ فقیر بڈیاں راہ مارن مقبور دی تاسین بانیان
 مار کسل تادی مین کہو کہ نام میری رجم پوجہ بلانیاں ہے
 ایہ بہت ہکار نہ مال ہندی کہی موت تحقیق بھانیاں ہے
 وادشاہ سہ اندی رات انکون چا خا جیال ہے چارچ
 دیو کھول سناکلی بات مینون کران عمر خطا بڈیاں نو مینان
 اچو کہیریدی بہت فون فیکتا ہور لاشکی لوک مان بانیان
 لکھہ اندی دیکھو لکھی سن ہندو جانینی مسکینان
 اسان لکھی مع دیاہ اندی دیشکک ہیا سہو جانسان

ایہو عرض لوباں جناب اندر با جگہ رہی ایمان سنان
 ساری خلق خدا دی جان دی شاد پچرتی شست سنان
 اسان کو بولی سب حوال کیا جو بھہ بولنا بہت نقصان
 راون و انگ لے چلیا ستا مائیں یہ پھر تیز زبان سنان
 راجھا اکھنڈ پچون کہاں یہ چپا کھنڈ اسن ناچو باجی
 ساری ملک یہ جگہ داپیا پیر و کسی شکیا تی نہیں ہو پچے
 کھنڈن آیا ایہ کالوچہ بکھیر مردا یہ چاکسی معر دیاں کھنڈیا
 چھین بڑھری دیکھی گرو دیو یا ملیا ہو یا لائیا کوئی نہ
 سو جو چو دہر پراپت اکھنڈ سن پھیلک ہر دیاں کھنڈیا
 نو شیروان گھبرا اعدا کئے کجری عدل تنو سنان
 منتر مار کے کھنڈی لکے لکے بیر عم دی کری مھو سنان
 انسبج مندو روچہ کری ہر پائے کیون بالکا او لیا نہ
 راجھا اکھنڈ ایہ جو عرض میری تینون علم ہی مھو سنان
 قالو ابلی دی روز دا قول نامیکر پیر نیال قبول سنان
 اندر لوچ فلم دی کھچھڑیا روح زو حاد اسل مھو سنان
 ایسی حال ہو اس دیدار دینا نہ سنگی دھارو سنان
 عاشق سوئی جو جھٹھو رہی قائم کدی ہونہ ہی مھو سنان
 قاضی اکھنڈ بول فیر سنان چھہ جہ پھہ دی دتہ سنان
 ایہو جا پدی شرم ہی لاہستی حوال کینا جی سنان کھنڈیا
 پچے میلکی جو پیاڑ کھنڈی اوہ روکے وقت سیریا نون
 پیا پیا انکی دعوائن مے ہے سلام دھنیا تر باتن

سادھی نوہ آوی حکیر ہتہ سادی ہوسی مہر تدون سنان
 شاہ پاس بہا پنج بد نام جوین کھنڈا وہہ قرآن سنان
 ربا دین داحی ایمان کھنڈن حنڈارون حق پچیان سنان
 وار شاہ ایہ نوہ جی رہی ساتھ تدون حنڈا حق ایمان سنان
 راہ جانڈی پون کسی چھڑا یہ پوتان کھنڈن ہنڈا جی
 وارث شاہ کھنڈی پھو کو گھنڈا اوسد اگر تدون سنان پچو پچے
 لوک کرن چار جوان مچو اوہنوں فکر شکر کایا بولیا نہ
 مہین چار کے پچیا و حویا جی ہویا ورتی سادیان دھنیا
 حق کرن جو عمر خطاب کیتا ہتہ و دھنیا جھو سنان دھنیا
 یاد کھیر تھکدی بات سا جیتان کین ہنڈا تدون سنان
 گھنڈے کو ہیکہ ناکی پچے دہی سر دہی بڑی کھنڈیاں
 وارث شاہ مہر عیب دار مچم اینوں ساکے گھنڈیاں
 راہ عشق عاشقان میں لیتا جیہڑا میناں بے رسول سنان
 اوسقول کچھ روح ملن لے دال صا دو پوچھ مھو سنان
 اتھان عاشقان کھنڈا جینڈا میناں بے رسول سنان
 سانوں عشق مجازیدی لوڑا مین کیتا عشق حقا قبول سنان
 وارث شاہ تدونال شفا صافی رب دیدار مھو سنان
 مھو گل سو کھنڈا گاہ اندر لایا کر جگہ دیاں مھو سنان
 ساری سوچہ ہوکے ایہ ہنڈی تدون پھری اپنی فیریا
 اتھان جانڈی شرم دے در کیتی مفت جگہ تدونال کھنڈیا
 اینوں ہنڈا جگہ چھپکون مین ہنڈی ایہ کھنڈیا نون

آو کیه یوسن گنن والیو ایہ قاضی جی وڈہ دی پریا
 قاضی بیت جی آؤد اترس قیون بیچی آچی بخشہ کھڑا
 نتال پریا چور کہہا کہ ایہ دس سدر راتین فریال لور
 قاضی کہہا دس فقیر سائیں تے شاہد حال جو تیرڑی جے
 باجہ شاہد نہیں ہے روہنوں شاہد باجہ نہ ہون نہ ہر
 قاضی کہہو دتی پیر کھڑا نہنوں یار وایہ فقیر دغویا جے
 وفاداری جہا گرو کلا کاری بن فری مشایخ سو گیا
 پیر کہہو دتی جلی وچو دے راہجہا مہیا مونہ کھیرا
 کہہا پکے کہتری سڑی بول جے عیدے رڑی جان مارو
 اونہان عقل تے ہوش نہ تہا نور مہندی تہا نہ پڑن
 وچہ اوہنی ہمدنیال جے جوین وچہ قربان کمان مارو
 کہتے دیدڑی دانگ مہاسی قول کہہا سی مشق سیدان
 سرت مت رہی بجا اوسدی سر نوحدی اناطوفان مارو
 راہجہا اکہد جاو کی ویکھن این برا موت تہیں جھوک جے
 ملی اوسنوں پیر سوآہ مینوں تیری نام دانسانوں کوک جے
 خوشی گہٹ ہون وپل دانگون گہرین جہانڈی ہند
 تہنان وچہ جہان کے مزہ پایا گن جہانڈی لیتہ جوک جے
 کاہنوں طرف میری پیر مکتہ این راہجہا اکہد ایہ نکروک جے
 کان کوکچ نون ملیا تے شہر ہو ہے دارشاہ ایہ دھرن جوک جے

ہر وقت جی فضل ویدنے دسی براکون بناؤد اوہیا نون
 تیری پیری بستی ی رڑی انویں کس مگاہا ہر اچھیا نون
 لبسہا کہہا بجات باہون کون ننگی بخشہ اکھیا نون
 بنان طالع نیکی کون سوڑی راجہ جو گیکہ ریتا اپھیا نون

دو نوین راه فرادی داری کرامات سنا و در میان من
بیزنا لغزادی آماری ربا و کله سادیاں بکسین بیا بین
ای میل ساین بکسین بیا بین که دو مانی عمری الی
ربا قبر باین او شهر دنی تجیرا گشت فرعون بیانی
جیهر ابانکی قهر تے مال غصتے وجه اگدی چا پو سانی
جیهر اقره دیوسن بیادل او نهون دهمیری نگه بای
جیهر اگشتی غصتے بر غصه یوسف که دو وجه پو سانی
جیهری قهر دنیال اوس مریون میر حزنه نون چا پو سانی
لکه پو سانی تیر زبان کولون حسن دنیال بخایا
هتبه جوڑ که میر مدحاد سارادگی حال سانی
را بخی هتبه او هتاد هانگی تیر امام قهر جبار سامین
سار اشهر او جاز که سار ربا لوس مجبورید دوا پان
جوبن انده تی قهر دی نظر که مکیا سون پر سانی
قهر کرین جو پیدر کا کون مار یو چند نند مین دهم کایا
او که روپ کر جیهر انبا جوی سوا سون کسین کرایانی
دن چا پو سانی بکسین جیهر اگیر و اندی گل بایانی
کسیت جو بانی کش راجی مندی کهنه نون چا پو سانی
کسیت کر وپ جوام بکسین کولون سوچا واک کسایت
جوده وچ جوام غنیش بکسین کسیت کندی لب نبایانی
کسیت کر وپ سنا دیم مار یو مہانڈی واکو مہ پو سانی
اوس واک کسین رب منظر قیامت شہر نون ال کسایت

وارث مادی آتی شہر سار و با شاہ جاسا منہیان نون
ای ال پچی کسیت سانی سادی واه نہ چلد جوبن باین
ایدا قهر کیا دیو الیات ایس شہر نون قادر ال لاسین
جیهر نازل ہو یا ذکر ی تے او نهون گشت شیر خد پانی
جیهر ابانکی قهر تے ست تختون سلیمان نون جیک کایا
جیهری قهر تے غصتے مار کا فی اسمیلون نون جیک کایا
جیهری قهر دنیال پیر شاہ دران کسیت قتل کر کایا
جیهری قهر دنیال نیدیان نون اوس مین نون جیک کایا
اوہ قهر کسین ایس دیس او سیر جیهر انا دیاندی پانی
وارث شاہ سنی رب دعا کسیت مینون کسیت باین کسیت
نون ان اپنی نام دی نیان پچی مینون قادر ال لاسین
سادی شرم ہی کرامات جازت بیزان سادیاں چا پو سانی
سار گاپوری امر پوری اند پوری دیو پو کسیت کسیت
رکت پو مکیا سون لکه چچند کر ملک وچ پانی
اوہ کر وپ کر جیهر انا نون ہنوں چکایت دیو چکایت
قهر بانی جو کسیت ہر کسی تے مال خاندی دہر بایانی
کسیت کر وپ جانی گل کسیت کسی کسیت سین کسیت
کسیت کر وپ جوام بکسین کولون سوچا واک کسایت
کسیت کر وپ جوبالی تے رام کسیت علی سند دی کسیت کسایت
اوہ کر وپ کر جیهر اتیان نون جیک کایا ہی دیم کرایانی
جدون ال شہر نون چو کسیت کسیت کسیت پانی

دارش شاه میان واک شہر نکا چادر طہی شور می یائے

لیکے چلیا آہی دیس تائیں جل و مٹی رب یو تائیں نے
 کدہ کبیرا توں ب دتی ہن کون تے ملک پہا پہو پکا تیر نے
 ہیرا گہیا اینوین جی جاوڑ سان تان اکھن اوہل آئیں نے
 گہت جادوڑا دیونی پری ٹھکی جوراوسید تہہ آئیں نے
 رنان میں سپاڑوسی گریدان تان ہوئی جہا بڑا بہار
 تہار و تہار تہار ہی تہار جاکدانا کہیہ کھوچر نو پرا بہار
 دھیرا جی کو ماہنوں کہیہ کی کانداز ہیری چری مارا
 کدی کدی بھج جینگین ماہنوں اونگین کیتے سو کوٹ یا
 تہار و سر دات پر گن گھن ہو بیری دل رڈوڑے
 اٹھکیر و کھلی ڈھانڈ تہاگ کن دیس تے چل وڑے
 اتی تہریری کا کجہ کا پیو تہاگ دار نو ماہتہ چل وڑے
 راہ وادہ سیالاندی جوہ آئی ہیرا گہیا دیکھے جوہ میا
 جدون جھو آئی کبیرا یاندی طوفان آیا سر نوح میان
 ہیرا گہدی بھجے کون ہسکی تے ایتی ہو یا میل مشان

ساری دیسوچہ ہم فی شور ہو یا خبرا ہو یا پاندہ سیار میا تو
 کبیرا گہیرا یانوں کروان حاضر نہیں جائدی جہا بڑا بہار
 دارش قوم صلوة دی جہری کئی انہان تین یاندی ہا پانوں
 رنجی تہہ اوہا کی دھاتو تین جہلال خدا میان
 گہوڑی اوہہ ہاتی دم تو کھانہ ہند نہ تے حکم چلا میان
 دارش شاہ دب آرد مال کھتے می شہری می نکھیا
 چوہرانی تخت ہر ایدی پچان ہیرا آں دیو تائیں نے
 بی ساہوڑی دوسکے کا یونی کھو کون لوہا تان میں نے
 لاوان فیروزان عقد پنج باجیوں اینوین بکود ہوئی آئیں نے
 دارش شاہ پریم دی جری گہتی سنارشی چاکر این میں نے
 رنجی ماہنوں جکیوں سو کنا ندی بیکہ جہو کہیں جویدا
 اید و دین اوٹان گلا کی تے مار و دیس کوٹنی جاکار مارا
 پریم کلی کون ہیر خال تہہ بیکہ کھن کون برحقین کھن
 کئی لاڈیان کئی گلائی منہ سو دلوت کون کون کبیرا
 کد و شیر دھند کھال پیدر بردار سپا گھن کد وڑی
 دھون ملکی گیل دھو سکون سر دیت بڑ چری اردو
 چہی ہیرا بھجا جہو دھون انہوں ویش جہگیا لاندہ جہل
 جہون کھیددی گہی سین ناخشی تقدیرشی دیکھ کھن
 ایتہا نو جہی کھید و پھانیا سیال سپیان ہن ہر دھار
 دارش شاہ اوہ دیکھ کون تہا نو میا جیکہ کید وڑی ایتی

جود وچہ ہی بھین چا دی سن بچہ بیروں کرن ہٹان
 ماہی بچہ ہی رہنچیا دس بہائی تیری کس پڑی سن کان
 کہیا ماہیان جاکي دچہ سیالین تہی ہیرنوں چاکیا یو
 سیالان کہیا پارانہ جانا پاولن جاکي نڈہر نون گہر لک
 جو کچہ میں نصیب سوادج دہن ساتوں تیرن چاکیا
 سیالان کہیا کہیر نواہ سان کوئی خیر دایچ نہ پایا جو
 مری تیرن آدہ کسی کہوہ دہی کہا دیس تے چھنا لایا جے

اگر ان کا کچا کاغذ ہو

اگر ان کا کچا کاغذ ہو

دارت تسان تے ایہ ہیند ہی ڈنڈی تہر مانو انگ دجانی جی

ساڈی ہی نون تسان کاسٹیا بدلی اوسک ساکن یو کیا
 بہائی رہی تے ہیرنوں گہرین سیال مال غور دی بنگ چاکیا
 بہایان جاکي ہیرنوں گہرین سیال دہنچا مال چہ گہرین گاہو
 کہر گہر تے اونق کہند دودہ چاول لگے رکھکے بنگ بہایا
 جا بہایا ندی جہر جو لیا دین اندر وار کے بہت بھپانے
 اوہنا ندی جو بے سوڑیہ دیا نانی ہتھ لے خط پھر لائے

اگر ان کا کچا کاغذ ہو

اگر ان کا کچا کاغذ ہو

طعنہ مار کے نانی نون سوڑ گھسیا مرفیرہ اسان تے آیا جی
 دارت شاہ دیان خدمت ان کرن تہو سار کوڑاں تھو کر اچ
 لاہندران جیان مناسٹیان سر سو مہنی پگ پنہا یے
 یعقوب دی پائیدی پت انگون کدہ کہو ہتھ نخت بہا
 مالدی لاگی خوشی ہو بہن سان طرف کہیر نایدی اوچک پان
 ساتھی اومان جاوان چہ دینا وچہ خط دی ایہ کہیا

دارث شاہ و کیلان فی آو ناین من چند سن نال و ہیرا بنون

کید و اکید و ایمنول سینا لکی کدی نہ چہ سینا دچی
 اکید ہر کن نخل و یاہ دیون زدوئی ہنسا ک چاروچے
 بہتی کید و نون اکیدی پتا توین اوک ملی چو چک و نور
 ساوی تیری ہی پتا اک ہنسا ہون ہونی کم و کا دچی
 کید و جاک ہی ہری کون مینا پتا صبر کرات دہروے
 کید و اکید و اکید بنون مارشیا موت چکدی دما لور پے
 ساہتی کثیر پانڈا نانی آجی اودہ مان قہرتی خوشکدے
 آچہر مکل ویدی بات سانوں لگی آن ایو مکل رادی نے
 سینا لان پیشکوتہ و چار کیتی پہلے اومی غیر مان بالہی
 بہت چندی کا کاپنیا ندی عیب جو انیدی ہنے گایہ
 جہون کہا نوئی اودہ برا سنگن دفا کرن اودہ محرم حالہی
 عورت اپنی کول جے غیر دیکھن عزت کرنی اوسد حالہی
 سید شیخ نون پیر جانان مل کری جو اودہ چند لیدی
 دوتنہ دیوت دی ترک صحبت مگر لکھی ننگ لگا لیدی
 زہر دیکھی لیدی ہیرا مین گنہ گار جو بسل حالہی نے
 کید و اکید و اکیدی نے مارشیا گز گئی ایسی وچ خیالہی
 مارشیا ہیر نون اپنی ایہ پیکہنی اوسدی خیالہی
 سانوں جنتی ساتھ رلایا جی اسان آسری فضل کمالہی
 ہیر جان بجن تسلیم ہوئی اوہان دن کر خط کھایا
 کل شے مالک انا وجہ حکم وچ ورنہ می آیا نے

کدی اوجو کا ونول ہوئی پچو سیال تے قولہ رادی
 اکہن پنجب سا جہ نون چو لیا وین ہن اوسا خور دی
 کوئی جانی تیریش پیش ساوی الی کید و دسہ پکار دی
 دارث شاہ کید و بہت خوشی ہو یا کر کے مکرزب ہزار دی
 چاچا صبر کیدہا مینون اکہنا این ہیر چوچہ خوف و چاروچے
 دارث شاہ کید و کید و بون گل کیتی ہیر قہر دی اودہ نون اودہ
 ساون اکہنا فی سین کہ دن آجات پچہدی قولہ رادی
 دارث شاہ مکل ورا لیں اودہ اپنے نون پسا پسا کدی
 یارو گل مشہور جہان پتا سانوں ہنی ہیر سیالہی نے
 پتا ہی گی اہ جی توڑ دی نڈی نال منڈی ہینو لیدی
 قبر وچ خیر دیوت ہن اولادہ کر نہ سن لیدی نے
 موندہ تہنا نڈا ویکہنا خوک وگن قتل کرو رفیق نایک
 ہو دی چو ہر ترک حرام سلم سلمان سہ اوسد سیالہی
 کدی کچکڑا لال نہ ہو جانہا جی پرونی نال اودہ لالہی
 رہندی ہیر لاچار پارا لکی صوٹ اوسد نواگ لگا لیدی
 کر نہ دتی وچ کھول شربت ست اپنی آپا وہ گالہی
 بد علیان جیہڑا کری کوئی جو محرم تیری اوالدہی نے
 جیہڑی دوز خان نون نہ ڈوین کے دارث شاہ فقیر سیالہی
 ولی فلک تے غوث بہت ہوئی موت پچہ ہی رب فرمایا
 ہان صبر کیتا تسان صبر کرایہ دھرن ہی ہندہ لیدی

<p>ایسا شو کیتا پر غم سوزون جی ہونیان لڑی تمشیل دنیال بیان کیتا جی زینت لالہ ی وارث شاہ لون رنگ دیدار دی جی ہر پور سنن الیائون بہت خوشی ہوسی کہن وق ورشاہ تہمیان ہوناننوں دین دین پنج پیری پنج حواس تیری جہان ہما پاتا کوتہا گور غزائیل ہے رہنما جہر الہیتہ روح سیان ہیر دیاں ان گھراوتیر جہان نال سپر سختی موت فی جسمی یاد رہنما انہان دوانی جوک ہے عورت کن با چھنی سہ لگ بہوت ترنجان ایہ جلیان تیرا نی کڈہ قبر تین دن اوہ سیت ہی آڈا شکریہ جو چہ شب دروزنگ</p>	<p>ختم ہوی کم دنیال ہوی فرمائش پائندی بارکے طول کہو لکی ذکر بیان کیتا رنگد دی خوب بہار کے جو کوئی پڑی سہبت خورند ہوو وادہ وادہ غن چار کے بخش لکھنوالیان جلیانوں پر ہمنوالی لڑین عطرین رکھیں شرم جیاتون جلیان ایسی شہ ہی سی لکھنیاں پیر روح چاک قبوت جانو مالنا بہتہ ایہ پیر شاہ نے قاضی حق چمیل نے عمل تیری جلال نکھر پڑا ہے کید و لنگ شیطاں ہون جاو جہنی چہ دیوان پیر اپنے جیہڑا بولدانا طوطی داجس ہو شد ارگ شہا ہے شہوت بہانی تے بہکدہ پیل نڈی جہان جنون لکھن دنیا جانیون جین جہنگ پیکر گورکار باغ بنایا ہے ایہ مزدوری سیالانیاں جھیا نی جھیا جیکہ لکھنیاں</p>
--	--

صدی دہہ ہی نیکے عمل تیری جس سپر بیان دیوایا ہے
وارشاہ میان پیری پار تیری کلمہ پاک زبان تے لایا ہے

National
Calendar

قطعة نارج طبع و نشی کریم بخش صاحب متخلص بد کتب فر و سن لکھنوی کشمیری

<p>ن ہمتون مول لالہ لانی توڑی جان عزیز گوار ہام رہیگا شہر شور و ہمان جہر ہی اپنا آپ کو مار اگی ال فرادی تیرا ہی سن جس کے اونی بار وارشاہ دی پیری خوب چہا ہے حرف یاد اک کٹا</p>	<p>عشق پیر رہی جی خوب کیتا نام عاشقا زچہ دہرا گئے تچا نام رہیا وہان طاشا زچہ پیری تچہ عشق کمار گئے قصہ ہیرتی رہی جید عاشقا نون وارشاہ جو فرما گئے ہوئی سال دی منکر جہا تین اقصا کن دیو چہ سنا گئے</p>
--	---

جو چودھری دات چاک کو چرچا لاندین گویا جان ہے
 سب رسیانہ کی کرن اور تہ ماریدیناں ہے میرہ گہا سیاں ہے
 پتال ہلگدی چارو جن پچھے لا جاوے پکاریاں ہے
 جوقت کوئی ادھی نظر کردا حوب کردیاں مارنگاریاں ہے
 راجہ کی فکر کی تجویز کیتی کوین ہیر وادش پالے
 دھونے عشتہ انون ہر فیر لہا دل اپنی نون بھالے
 کرمان نال ہی لہدی ہیر دولت طالع ہون چکر گنہ پالی
 رنگ ہور و مالکی جاوڑی نال ہیر دی نلگ لگالے
 اک ہون مار ہیا فقیر مینون درہ افتناوس بے لار لے
 کسی جو گیتون سیکسی سو کوئی چیلہ ہوئی کن پڑالے
 اچی لوکا ندی جگر مٹی بال سیکے درہ اپنی نون چک لے
 گھنگلی دنگ ہی چیر تائیں ہن زلف محبوبی واہ لے
 کسی جو گید نیال ہون پانی ان لیا ویندا بھالے
 بھی عشقی ال نون واہ لگی سمان تائی عشق جگا ویندا
 یار ملی تان شکر سجلائی کیہا واعدہ عمر گواؤنے دا
 اگر درہ چہ ہدہ کر گیا جہا ایسا چاہیہ کہہ وادنے دا
 نالی اکھدا اچی کرامات ہودی نال اکھدا کم بناؤنے دا
 بندی ہونیدی لاکہ چاچر میا کن بائے کے مند ان پاد
 کسی ایسے گوردیو دی پٹل کر ہی سو سیکسی کن کادنی دا
 سو کا فری دیندا وچہ پنڈ ساری او کسی فیر جی ہون ہے
 درہ کن پراکلی سوہ منی گوسا ساری گلندا ہوندا جی

و غادی کی آب چرخان ڈولی جھیر ماریاں بیکوریاں ہے
 پکی جہانن مار فقیر کر کے یس ساہوری جا بھکاریاں ہے
 سروراندی پتران چاک کر کے آپ ملدیاں جا بھاریاں ہے
 وارث شاہ نہار ویاں سان کو لون جیہ ہون پتران واریاں ہے
 سینہ لگ فراق طوفان تیا لے یار نون کوین بھالے
 کبر اکھن درہ باسی عشق والا پارنگہ بندن کر بھالے
 راجہ کی گلیاں دی ہیر دولت جرم کالی تے بہت پالے
 اوہ راجہ لوند دا حزان لیا سوہری ہون کر جرم واد لے
 کہیں پائیا چیک سازم بند اورہ سوہ دی وچہ رالے
 اوہی خودی گمان منظور تائیں ہون پکی مان بہت چالے
 جدون گہر بار و سار دی ترون جھیر مری جاو لے
 اگی جہا گیا لاندی سیکتا درہ کھیر تائیں ہون چکر لاسی
 وارث شاہ محبوبون ترون چا جدون اینا پ گوالی
 بالناہ دی تہ وادہ پڑیا مینا جا گیا کن پڑا ویندا
 یار واکھدی مین حونا تہ جگی ول جاندا پارنگہ سار ویندا
 ناسید مویا ویندا دیون تون منکر لایا مٹی مڑ فر کویندا
 ہی پال ملایاندی نال پاسے وقت آیا سوہ کر مساندیندا
 جرم کم تیا کے تہا پ مینا کسی جگیدی ہٹ کا ویندا
 وارث شاہ میان انہان ہاشتا نون فکر درہ نہ جند گواؤنے دا
 منگ کھاد نہ کم نہ کاج کرمان کچہ چار تائیں ہے چوہا ہے
 نہ داری کسب دوز کرمان ڈھوشا ہیر منت ہوندا ہے

جہا بھاریاں ہے

جہا بھاریاں ہے

جہا بھاریاں ہے

جہا بھاریاں ہے